3153
X. D:10.

உ

ஓம்.

சிவஞானதீபம்.

இஃது,
தேவைப்பதியாகிய
ஸ்ரீ இராமேச்சுரத்தைச்சேர்ந்த
பாம்பன்
சா அப்பாவுபிள்ளையென்னும்
குமரகுருதாசரவர்களால்
அருளியது.

முதற்பதிப்பு - ௧000 காபிகள்.

இதை
சென்னபட்டணம்.
பாதசெட்டி அண்டு கம்பினியாரவர்களது
கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1894.

ஸ்ரீ க. சுப்பிரமணிய ஐயர்
அவர்களின்
அன்பளிப்பு

GF
R672.a 13,1
H6

3153 / (1850)

உ

இந்நூலாக்கியோரா லியற்றிய

நூல்களின் விவரம்.

க. ௩௨ - வியாசங்களாய், குரு சிஷ்யசம்வாத க000-
கேள்வி யுத்தரங்களா யமைத்த திவோதய சடா
க்ஷரோவ தேசமென்னுஞ் சிவஞான தேசிகமாகி
ய பெருநூல்.

௨. ௸ நூலின் ௨௧ - வது ஜீவவதையைக் குறித்த
வியாசத்தை ௨0௫-செய்யுளாக வமைத்தது.

௩. ஷண்முக கவசம் ௩0.

௪. ஞானவாக்கியம் க0௪.

௫. வேதாந்தசித்தாந்த சமரசதிருப்பாடல்கள் ௧௨௭.

௬. பரபரிபூஜன பஞ்சாமிர்த வண்ணம்

௭. திருவலங்கற் றிரட்டு.

௮. திருத்தொடையல்

௯. இந்நூலாகிய சிவஞானதீபம்

சகலகலாவல்லபன் சரணம் வாழ்க.

பிரகடனம்.

குருபர னருள்பற்றி குமரகுருதாச ரவாகளால் உலோ கோபகாரமா யருளிப நூல்களில் அடியிற்கண்ட புத்தகங் களை மட்டும் இப்பொழுது அச்சிட்டிருக்கிறது. தேவை யானோ அடியிற்கண்ட கிரயத்திற்கு அடியிற் கையொப்ப மிட்டவரிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தபாற்செலவு பிரத்தியேகம் ரிப்பிளைக் காாடுகளுக்கே பதிலெழுதக்கூடும். புஸ்தகங்கள் வாலியூ பேயபிலாகவு மனுப்பப்படும்

௧00 - பிரதி மொத்தமா யெடுத்துக் கொள்பவாகட்கு ௧0-பிரதி இனமாகும்

(௧) தமிழ் சிவஞானதீபம் புஸ்தகம் ௧ - க்கு விலை அணா - ௩.

(உ) ,, சிவஞான் தேசிகம் ௧ - வது கடவுளைக் குறித்த வியாசம் புஸ்தகம ௧ - க்கு விலை அணா - ௩.

இப்புத்தகம் அவசியமான ௩-படங்களுடன் குருசிஷ்ய சம்வாதமாய் வசனரூபத்தி லுள்ளது விக்ஞானசாரமா யிருக்கும்.

(௩) ,, ஷெ உ-வது தேவாகளைக்குறித்த வியாச மும், ௩ - வது பரமசிவ மென்பதைக் குறித்த வியாசமும் அடங்கிய புஸத கம் ௧-க்கு விலை அணா - ௩.

இப்புத்தகம் தேவதைகளுடையவும் பரம சிவனுடையவும் தன்மையைத் தெளி

வாய் விளக்கும். சைவசமயிகட்கு மிகப் பிரயோஜனம்.

(௪) ,, இராமசேது மான்மிய வசனம் புஸ்தகம் க-க்கு விலை அணா - ௪

இப்புத்தகம் மஹாக்ஷேத்திரமாகிய இராமேச்சுரத்தின் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தமெனு மான்மியங்களை விளக்கும்.

(௫) ,, பரபரிபூஜன பஞ்சாமிர்த வண்ணம் புஸ்தகம் க-க்கு விலை பை - ௯

இப்புத்தகம் ஸ்ரீ சுப்ரமண்யக்கடவுள் பேரில் ஸ்தோத்திரமாயும் இங்கிலீஷ்நோட்மெட்ரியாயு முள்ளது.

(௬) ,, அகராதி ஷண்முக கவசமும், குமாரபரமேஸ்வரஸ்தோத்திரமும் புஸ்தகம் க-க்கு விலை பை - ௯.

இங்ஙனம்,

சா அ. முருகையாபிள்ளை

தெற்குவீதி,

பாம்பன்.

பீடிகை.

தேன்மின்.

உலகடங்கலும் பிரகாசிக்கத்தக்க சூரியனை அந்தகன் காணாததுபோல கடவுள் பரமாத்மாவாய் எங்கு நிறைந்திருந்த போதிலும் அதை அஞ்ஞானியாகிய அந்தகனுங் காண்பதில்லை அவனுக்குள்ள மாமிசமாகிய விழியானது, ஜடரூபத்தைமட்டும் நோக்கும் அப்படி நோக்குவதிலும இருட்டுக்குள் யாதொன்றையு நோக்கா தந்தகாரமேயாகும் இவ்வித கேவல விழியையுடைய மனிதரிற் சிலா, அதிசூட்சும ஸ்வரூப அகோசர மாயுள்ள தெய்வத்தை நோக்கறகியலாமல், அஃதில்லையெனக்கண்ணிடந்து கூறுவா அவாகட்கும், பரமாத்மாவைத் தரிசிக்க நினைப்பவாகட்கும் இருக்கிற பாசமான இருளைத தனனகத்தில் ஒழிக்கற்கு என்றுங் கெடாதேற்றக்கூடியது சிவஞான தீபம் ஒன்றேயாகும் அந்தத் தீபமாகிய ஞானதிருஷடியைப் பெறுவதற்கான சாதகானுஷடான மெல்லாம், இந் நூற்கண் வெளியிட்டிருப்பதால், இதற்குச் சிவஞானதீபமெனச் சிறப்புப்பெய ருறுத்தலாயிற்று. வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமாய் பரமாசிரியர் பக்குவமுள்ள சீடனுக்கு இரகசியமாயுணாக்கும் ஞானசிவ ராஜயோக அப்பியாசங்களையே செய்யுண்முதலிய கருகலாய்ச் சொல்லாமல், எவ்வருக்கு மெளிதி லுபயோக மாம்பொருட்டு வசன ரூபத்தில் போந்தமட்டும் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லியிருப்பதால், இத்தை நன்குமதித்து பலருமறியும்படி போதிப்பதுமனறி மேன்மேலும் அச்சிட்டுக் கொடுக்கவு முதவுவாாகளென்று விவேகிகட் கறிவிக்கப் படுகிறது. அதனால் தக்க சுகிாத மடைவாாகளென்று இங்ஙனந் துணிபு கூறுகின்றேம்.

குமரகுருபரகோமான் திருவடிவாழ்க.

(௭௯)

சாத்துகவிகள்.

துறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கும்
ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ
கைகாட்டிசுவாமிகள் மாணுக்கரு ளொருவராகிய
அ பொன்னம்பலத்தையா அவர்கள்

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பூத்தே னுகுக்கும் பொழிற்றேவைப்
புனிதப் பதியிற் பாம்பனில்வாழ்
புகழ்சேர் சாத்தன் பெருந்தவத்தின்
பேருய் வந்தோ னந்தக்
கூத்தே நடிப்போர்க் கோங்காரக்
குறிநற் பொருளை யுணர்த்தியருள்
குரவ னனையாள் குமரேசன்
குலவு திருத்தா ளனோக்கிற்
கோத்தே மகிமை குணக்குன்றங்
கோதி லாக வகம்படிய
குலநன் மரபன் குமரகுரு
தாசப் பெயரோன் குவலயத்தோர்
பாத்தேன் பருகி யகங்குளிரப்
பண்ணி னாற் சிவஞான
பகர்தீ பமென வோர்நூலைப்
பார்க்கப் பார்க்க வெளியாமே. (க)

துறையூர்ஸ்கூல் - தமிழ்ப்பண்டிதர்
நாகலிங்கம்பிள்ளை யவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

மணியீட்டுந் திரையாழி சூலவுமிரா
மேச்சுரத்து வளங்கொள் பாம்ப
னணியீட்டு மகம்படிய குலதிலகன்
சாத்தப்ப னன்பாற் றேன்றி
பணியாற்று நிலமிசைப்பால் வடகலைக்குந்
தென்கலைக்கும் பயனு யுள்ளோன்
பிணிவீட்டும் வேற்குகனே யென்றுளங்கொள்
பெரும்பேறு பெற்று வாழ்வோன். (க)

பவஞானம் பாற்றுறுநற் குமரகுரு
தாசனெனும் பண்பின் மிக்கோ
னவஞானம் பரசமய மெனவுணர
வல்லார்க்கே யன்றி மற்றுந்
தவஞானம் பெறுமவர்க்கும் பெத்தத்தின்
மூழ்கியுறுந் தன்மை யோர்க்குஞ்
சிவஞான தீபமதை யேற்றுபுநன்
காவருளைத் தெரித்தான் மன்னோ. (உ)

துறையூர்
நந்திகேசுர சுவாமிகோவில
கணக்கு - விசுவநாதப்பிள்ளை யவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பூத்தப்பன் மலர்ச்சோலை புடைநெருங்கு
ராமீசத் துறீறு பாம்பன்

றேத்தப்பன் மலிநீற்றே னருளெய்து
மகம்படியர் செம்மைச் சாதி
சாத்தப்பன் றருகுமர குருதாசப்
பெயர்பூணோற் றவத்தோன் செய்த
கோத்தப்பன் மணியனைய சிவஞான
தீபமிலார் குருட ராவார். (க)

துறையூர்-பெரியமடம் வீரசிமமாசனாதிபத்திய
ஆதிசிவப்பிரகாச சுவாமிக ளாதீனசிஷிய
பரம்பரையு ளொருவராகிய

மாணிக்கவாசகஐயர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

தேன்பொலியுந்திவ்வியபன்மலர்ப்பொழில்சேர்
திருவிரா மீசப் பாம்பன்
வான்மலியு மருட்குமர னருளினகம்
படியமர பதனில் வந்து
கான்வலியு மிருளனைய பவங்கடப்பக்
காட்டுமிரு சுரதீ பம்போற்
றுன்செய்லிக்குரு சாத்தப்பன் றருகுமர
குருதாச னருணூல் கேண்மோ. (க)

அருநூலொன் றியற்றினா னருந்தமிழா
லவனிதனி லறிவு ளோர்க்குக்
குருநூலிற் குழைந்தெழுந்து குவலயத்தோர்க்
குளமகிழ்வு கொள்ளை கொள்ள

மருநூலா மாமாயை யகன்றுமா
 தவம்புரிந்து மல்கு முத்தி
தருநூலாஞ் சிவஞான தீபமெனும்
 பேரொளியாய்த் தழைந்த தன்றே. (உ)

ஷை தமிழ்ப்பண்டிதா

நாகலிங்கம்பிள்ளை யவர்கள்

மாணாக்கரு ளொருவராகிய

ஒமாந்தூா

பூ. மு. மாசிலாமணிபிள்ளை யவர்கள்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

அகம்படிய குலதிலக சாத்தப்ப
 னருள்குமர குருதா சன்றன்
மகம்படியந் தணர்குழுமு திருவிரா
 மேச்சுரஞ்சார் மகரந் தச்சே
தகம்படியந் தன்வயல்சூழ் பாம்பனெனும்
 பெயர்ப்பதியி னினிதெய் தாவிச்
சகம்படிபல் லுயிருய்யச் சிவஞான
 தீபநூ றந்தான் மனனே. (ங)

இந்நூலருளிய குமரகுருதாசருக்கு
இளமையிற் றிராவிடம பயிறறுவித்தவரும்
பாம்பன் தமிழ்ப்பாடசாலை உபாத்தியாயருமான
கு. மு. முனியாண்டியா பிள்ளையவர்கள்.

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஆழிசூ ழுலகத்தி லானகலை வழுவின்றி
யாயுநெஞ் ளறிவுவிஞ்சி
அகிலமிசை சந்ததந் தெளிவுபெற் றுயவுநல
லரனடிக் காளாகியுட்
பாழிலா தின்னன்பர் பத்திவழி முற்றவும்
பண்ணவர்கள் சொற்றவாறே
பகருமுறை யாவிரத கனிகண்டு சீனியின்
பண்பெலா மொன்றமுதமாய்
தாழிதனி விடுமெத்தி லுடைகின்ற தயிரொனச்
சஞ்சல விகாரமெவையும்
தள்ளவல சிவஞான தீபமெனு மொனபெயர்
தனைப்பெற் றிலங்கிநூலை
வாழிமலி சற்சனன் மாவிரத விற்பனன்
மதிகொளப் பாவுநிபுணன்
வசனரூ பத்தினில வகுத்தனன் குமரகுரு
மாவருட் டகமைகொண்டே. (௪)

பொன்னேறு மேனியில வெண்ணீ றிலககவும
பொங்குகுளிர் கங்கைவிதுவார்.
புன்கிடைப்யி லேபுனை ந் திட்டவெறி ழுமலவும
பொதுநடமு செயதபாமல

முன்னேறு கருணைகொண் டினியகவி மழைகொ
முழுக்கவற் காட்டவென்று [டு
முதுமறைக ணித்தமும் புகழ்பரப்பிரம்மகுரு
முருகவே டனையென்றும்
தன்னார கத்துழி யிருத்திப் படித்தருட்
டன்மைமிக வுற்றபொறைமா
நகவுடைக் குமரகுரு தாசனென நற்பெயர்
தனைக்கொண்டிவ் விகபரத்தும்
முன்னோ ரதிர்த்தநெறி வழுவின்றி யுட்பொரு
முற்றினுமு ணாந்துலகினோர் [ளை
முத்திநிலை கூடிடச் சிவஞான தீபநூன்
முற்றுறமொ ழிந்தனனரோ. (உ)

சாத்துகவிகள் முற்றிற்று.

3153 (...)

ஓம்.

பராபரப் பரப்பிரம்மணே நம:

சிவஞானதீபம்.

காப்பு.

பாயிரம்.

குறள்வெண் செந்துறை.

பொன்விசும் பிந்த்ரன் புதல்வி தெய் வானை
அன்பன் முன்னோ னலரடி தொழுவாம். (௧)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

ஐயமில லாத வேத வையதா யமல வோத்
தின், மெய்யதா யாதி மூல விந்ததாய் நாத மா
யென், தெய்வமாய விளங்கு மாறு சென்னிவே
டிணைவ னைந்து, கையைந்துங் களப துண்டக் கட
வுளைக் கருத்தில் வைப்பாம் (௨)

குருதெய்வ வணக்கம்.

வேறு

பொறுமைநிசமை புண்ணியங்கள் விரதமியா
கம் பொருந்தினர்க்கும் வருந்தினர்க்கும் போக
யோகம், நிறுவுநிலை யுறுபவர்க்கும் ஞேய ஞான
நிகழ்பவர்க்கு மருளிருக்கு நேசமாகி, இறுதி
யுவ கம்பலைக ளொவையு நூறி யென்னுளத்தி
லுவகையுடன் விளங்கா நிற்கும், அறுமுகவ
சிவசாமி யெனது தீர்த்த னெவ்வின்றுவ னுபயவடி
யகத்தில் வைப்பாம். (௩)

நூற்பயன் முதலியவை.

பவமான கடல்கடக்க முடியா திங்கே பதை
பதைத்து வுழலுகின்ற கலுடச் சீவர், அவஞ்ஞான
விருண்மறைக்கக் கிடக்குந் தன்னை யறிவதற்கு
வவ்விருளை யகற்று நிற்குரு, சிவஞான தீப
மிதைப் படித்தோர் கேட்டோர் செப்பினவர்
சிந்தைதனிற் பதித்தோர் மற்றுந், தவமான
தெத்தையுமே முடித்தோ ராவார் சண்முகத்தி
னருள்கொண்டு சாற்றி னேனே. (ச)

ஆக்கியோன் பெயர்.

வேறு.

ஈறுநடு வாதிமுத லேதுமில தாகவே யென்று
முள பரன ளித்த, மாறுதல கொளாதநன் ஞான்
மறையி னுட்பமாய் மருவுமுப நிடத மடுவில்,
ஊறிரத சாரமதை யுண்டுமுதி யோர்களு முறை
த்தவழி யேநுழைந்து, கூறினவ னிந்நூலை யுல
கோ ருணர்ந்துயக் குமரகுரு தாசன் மாதோ.()

பாயிர முற்றிறறு.

நூல்

பதிபசுபாச நீர்மை முதலியன.

வாக்கியம்.

சாவ அண்ட பிண்ட சராசரங்கட்கும ஆதி பிதாவாக
வுளள கடவுளொருவா என்றும் நித்தியமாயுண்டு. அவர்
அனுதியாயுள்ளவா. பரிசுத்தமுடையவா. பரிசுத்த ஞான
முடையவா. வேதங்களாற றுதிககபபட்டவா. சமான
ரகிதா. சத்து சித்து ஆநந்தமென்னு மூன்றையு மொருங்

கேபொருந்தி நாம ரூப பேதமாயுள்ள சமஸ்த சராசரங்களிலுஞ் சச்சிதாநந்த சொரூபமாய நிறைந்தவா. அவரே பரமசிவம் என்கிற பரமாத்மா. அவரே பதி.

சாவ புவனங்கட்கும் அவா ஒரேதெய்வ மெனபதறகு ஒரு ஞானியினுடைய ஞானதிருஷ்டியில் சகல அண்ட பிண்ட சராசரமுந் தோறறபபட்டு எல்லா ஆதமாக்களுடைய எண்ணத்தையு மறிநது திரிகால விவரமும் எச்சமயிகட்கும் வெளியிடுந் தன்மை யுண்டாவதாலும் அவாகளிடம் யாதோ ரறபுததததைக் காடடப்படுவதாலுங் கண்டகாரணமே போந்ததிருஷ்டாந்தம். இப்படியெல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே ஆத்மாவென்பதும் உண்மை பெறப் படும். அபபடிபபடட ஆதமாவாகியது.— பாசமாகிய மாயாகாரிய வசப்பட்டு பசுததுவமான ஜீவாதமா வென்றுகும். அதற்கே —அகாதத்மா, அணு, அறியாதவன், சுதந்தரஹீனன், கிருசிகருமை, சிதாபாசன், பாசி, புருடன், புமான், சைதனயன், பிரகிருதி, புதகி, பிராணன், சதசதது, புட்கலன, தேகி யெனற பரியாய நாமங்களை நூல்க ணுவலும். இநத ஜீவாத்துமா அனுதிநிதயமே.

மேலேசொன்ன அநாதிநிதய பரமாததுமா வாகிய ஒரு சூரியனுடைய சாயையே சரீரங்களாகிய கடஜலங்க டோறுந தோற்றுகிற பிரதி பிம்பங்களாகும். அநதப் பிம்பந தெளிவான ஜலததிலேயே பிரகாசமாய்த் தோற்றும். ஸ்வயஞ்ஞானத்தை மாயாகாரிய இச்சையாலிழந்து இருண்மூடிய அக்ஞான ஆதமாவுககுததான் றேற்றுவதில்லை. தோநத விவேக சுஞானரூபமாவுககே தானுகிய பரமாதமா தோற்றும். மேலுரைத்தபடி கசுமாலமாகத் தோறறுவதாகல், ஜீவாதமாககளுக்கு யதாாததததிலில்லாத நாமரூப பேதஙகளுந தோனறின. கடமே ஸ்தூல சரீரமும், ஜலமே சூக்கும சரீரமும், அத்திறமெளிவே காரண சரீரமுமாம.

ஒருகடஜல பிம்பங் கெடடுப் போவதால், ஏனைய பிம்பங்களுங் கெட்டுப்போவதில்லை. அதுபோல் ஒரு ஆத்மாவுக்குள்ள சுகதுக்கம ஒரு ஆத்மாவுக்கில்லை. எல்லாக் கடஜல பிம்பங்களுங் கெட்டுப்போயினும், பிரமமமாகிய பானு கெட்டுப் போவதில்லை. அதுபோல் ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ள சுகதுக்கம் யதார்த்த பரமாத்மாவுக்கில்லை.

ஆதலால் பரமாத்மாவாகிய பரமசிவம மாயாகாரிய நிமித்தம் இந்திரஜால வித்தை செய்கிறவனைப்போல, அதாவது தான மெய்போல காட்டும் மாயாவித்தையைத் தன்னுட பொய்யெனக்கண்டிருக்குஞ் செய்லுடையானை யொப்ப ஆத்மாக்களை யிரட்சிக்கும பொருட்டு சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம், திரோபவம், அனுக்ரகம் என்னு மைந்து கிருத்தியங்கட்கும் பிரமா விஷ்ணு ருத்ரன் மஹேஸ்வரன சதாசிவன் என்னுமைந்து தேவதைகளா யிருந்து சுத்தமாயை அசுத்தமாயை சுத்தாசுத்தமாயை யென்கிற உபாதானத் திரயமாகிய முதறகாரணங்கள் மூன்றையுங் கொண்டு பரிபூரணமா யிருக்கிற (க) தன்மையாகவும், இச்சாஞானக் கிரியைகளா யிருக்கிற (உ) மூன்னிலையாகவும், மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் உள்ளம் அகாரம் உகாரம் மகாரம் பிந்து நாதம் பிரமாவாதி பஞ்சகாத்தாக்களாக விருக்கிற (ரு) படாக்கையாகவு நின்று பிரேரிக்கத் தக்கதாகும். அவற்றுள் க - முதல் - சு - வரை ரூப முள்ளதாயும், ரு - வது ரூபாரூப முள்ளதாயும் விளங்கும். இந்தபடஞ்சதேவதைகட்கு மேலதாய நின்ற குடிலைப பரமாகிய சு - வது அருவமாகும்.

இந்த ஆறு தன்மையும் ஏம பராபர பரபபிரமம மாகிய அறுமுகச்சிவம் ஆயும், அருவ நீங்கலாக ஏனையவைந்தும் ஐமுகச்சிவம் ஆயும், ஜீவேஸ்வர காரியநிமித்தம ஒன்றே யிரண்டாய விளங்கும். ஐமுகச சிவ தத்திற புராதனமாகிய அருவமுகம் பாகியதால்ல இரகசியத் துள்ளது. இதுவே பலதேவதைகளாயும் விளங்கிற்று. அன்றமல்,

திருவுருக் கொண்டருளிய அஷ்டாஷ்ட விக்ரக லீலை யென்னுஞ் சிவபராக்கிரமமாகிய இலிங்கம், இலிங்கோத்பவம், முகலிங்கம், சதாசிவம், மஹாசதாசிவம், உமா மஹேஸ்வரம், சுகாசனம், உமேசம், சோமாஸ்கந்தம், சந்த்ரசேகரம, விருஷபாருடம், விருஷபாந்திகம், புஜங்க லளிதம், புஜங்கத்ராசம், சந்தியாநிருத்தம், சதாநிருத்தம், காளிதாண்டவம, கங்காதரம், கங்காவிசாஜனம், திரிபுராந்தகம், கல்யாண சுந்தரம், அர்த்தநாரீஸ்வரம், கஜயுத்தம், சுவராபகம்ம, சார்த்தூலஹரி, பாசுபதமூர்த்தம, கங்காளம், கேசவார்த்தம், பிக்ஷாடனம், சிம்ஹக்நம், சண்டேசாநுக்ரகம, தக்ஷிணாமூர்த்தம், யோகதக்ஷிணா மூர்த்தம், வீணாதக்ஷிணாமூர்த்தம், காலாந்தகம, காமாரி, லகுளீஸ்வரம், பைரவம், ஆபத்தோத்தாரணம், வடுகம், க்ஷேத்ரபாலகம், வீரபத்ரம், அகோராஸ்திரம், தக்ஷயக்ஞஹதம், கிராதம், குருமூர்த்தம், அஸ்வாருடம், கஜாந்திகம், ஜலந்தரவதம. ஏகபாதத்திரிமூர்த்தம், திரிமூர்த்திதிரிபாதம், ஏகபாத மூர்த்தம். கௌரீவரப்ரதம், சக்கிரதாநஸ்வருபம, கௌரீலீலாஸமந்விதம், விஷாபஹரணம், கருடாந்திகம், பிரம்ஹசிரச்சேதம், கூர்மசம்ஹாரம், மஸ்சாரி, வராஹாரி, பிரார்த்தநாமூர்த்தம், இரக்தபிக்ஷாபிரதானம், சிஷ்யபாவம் எனும சுசு - அவசரங்களாகவும் விளங்கிற்று. விளங்கிய சிவம்.—காலத்திரயத்தும் அவதாரஞ்செய்த தென்பதில்லை. அமசங்களானதேயுண்டு. அவதாரங்க ளழிந்தும், அம்சங்க ளழிவிலாதுமாய் நிகழும். இதனால், அம்சங்களை யவதாரங்களென்று சின்றூற்கள பிதற்றுவது பிசகு.

இப்படிக்கான ஆதி யந்தியாயுள்ள சிவமாகிய சாவேஸ்வரனுக்கு சாவ பிரபஞ்சமும் ஸ்தூல வடிவாயுள்ள விஸ்வ ரூபமென்கிற ஸ்தூல வுடம்பாகும். சூக்ஷுமவடிவாயுள்ள சாவகுகக்கு மப பிரபஞ்சமுஞ் சூக்ஷுமவுடமபாகும், காரண பிரபஞ்சமாகிய மாயையே காரணவுடமபாகும.

இத்தகைய அண்ட பிண்ட சராசர பிரபஞ்ச நாயகனுடைய சுவாசத்திலே காற்றினியக்கத்தில் அணுக்களியங்கிக் கொண்டிருப்பது போல, அண்ட கோடிகளெல்லாம் அந்தரத்தியங்காநிற்கும். இன்னண காரியதன்த ஒருவீலையையுள்ள சாக்ஷாத் சிவசைதன்யமே, ஆன்மாக்க ணிமித்தம் அதாவது — பிரகிருதிமாயை வசப்பட்டு ஜனன மரண சாகரத்திற கிடந்து வருந்தும் சிதாபாச ஜீவாப்ட் கருளுறும் பொருட்டு முக்கியம் மூன்று விதமாக அதிஷ்டித்து விளங்கும். அவற்றுள் (க) சர்வசூன்ய சர்வ வியாபக சர்வசாக்ஷி சர்வாநந்த ஞானறிவாகாச பிரம்மமயம். (உ) பாபநாசபரப்பிரசாத க்ஞானனுக்ரக ஜென்மநாச ஐய்யமோக்ஷானுக்ரக அருடகிருபா கடாக்ஷ காருண்ய அருளம்சம். (ந) கர்ம பாப நண்ட அகோர வுக்ரதகன புனாபிமரண புனாபிஜென்ம ஜித்ண்ட பாப கோபாக்கினி சொருபம். இவற்றுள் மூன்றாவதாலே ஆத்மாக்கள் தண்டித்தும், இரண்டாவதாலே அனுக்ரகித்துத் தம்மோடியைய தக்க பலன்களைக் கொடுத்தும், முதலாவதாலே தமமோடொன்றாய விளங்கும்படிக்குக் கடாக்ஷித்தும் வருவதாகும். இங்கே தம்மோடொன்றாய் விளங்கும்படிக் கென்றது — தமது பரமாத்மபோதம்போல ஜீவாத்மபோதமும் உடனே தமின்றிப் பிரகாசிக்கும்படிக் கென்றருத்தங் கொள்க. இதுவே அந்வைத நித்ய கைவல்ய முக்தி. இதையே சிவைக்ய மென்றுஞ் சொல்வது இவ்வித்த குணத்தால் ஐக்யமேயன்றி வேறில்லை. ஆத்மாவானது பிரமமத்தோடைக்யப் படுமென்று, ஏகானம வாதிகளாகிய சில அத்வைதிகள் முக்தி யிலக்கணங் கூறுவது முரணாகும். யாங்களே கடவுளென்று ஈஸ்வரரோடாசனையை விஷேதித்துவிட்ட அவ வேகான்மவாதிகளையும், இயமனறன னதிகாரத்தானடாததுவானன்றோ. அதனால், அவர்கின்றநிலை முத்தியாகா.

பிரமாணம்.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்.

“பன்முக கச்சமய நெறிப டைத்தவரும்
யாங்க ளேகடவு ளென்றிடும்
பாதகத் தவரும் வாத தர்க்கமிடு
படிற ருந்தலை வணங்கிடத்
தன்மு கத்திலுயிர் வரவ ழைக்குமெய்
தருமனும் பகடு மேய்ப்பகியாய்த்
தனியிருப்பவட நீழ லூடுவளர்
சனக னாதிமுனி வோர்கள் சூழ்ந்
சொன்ம யக்கமது நீர வங்கையொடு
மோன ஞானமது ணர்த்தியே
சுத்த நித்தவரு ளியல்ப தாகவுள
சோம சேகரியி பாலுமாயத
தென்மு கத்தின்முக மாயி ருந்துகொலு
வெம்மு கத்தினும் வணங்குவேன்
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.”

“பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவனடி சேரா தார்.”

என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சொன்ன குறட்படி; ஆன்மாக்கள் கர்த்தாவுடைய பதப்பிராப்தியை யடைந் திருப்பதே முத்தி. அதற்கு ௬௩ - நாயன்மார்கள் பெற்ற பேறும் பவிஷ்ட்ட பிரமாணம். இவ்விதமே ஸ்ரீநந்தி கேஸ்வரர் மார்க்கண்டேயருக்கு அருளிய சதுர்யுக திரிகால வர்த்தமான உபவாக்கியத்திரட்டும், முணர்த்துகின்றது. முத்தியிலக்கண விவரம் பின்னேவரும்.

ஆத்மாக்களைத் தண்டிப்ப தென்பது, பாப நிவாரண காரியமாய் தண்ட நாயகனுகிய காலரூர்த்தியாதி தேவா களாலும் அரசர் முதலியோராலும இம்மையிலேனும் மறுமையிலேனும் தக்கபடி தண்டித்து நியாயங் கொடுப்பதாம். அப்படிச் செய்வதானது, பிள்ளைக்குற்ற பிணியைப் பிதாவானவன் பண்டிதனுல் நீக்க முயல்வது போல அன்னியரைக் கொண்டு அன்னண மாற்றுவதாம். இது கருணையே யன்றிக் கொடுமை யன்று. ஆனுல், காத்தாவானவா தன்னை யண்டினவாகட்குமட்டும் கற்பகம் தாரித்திரத்தையும், ஜலந் தாகத்தையு நீக்கி வைப்பது போல, அருள்வதன்றி அண்டாதவாகட கருள்வதின்று. இது நிச்சயம். நிற்க;

ஈஸ்வரசிருஷ்டிகள் நசித்துவிடுமாயின் ஒருவருக்காவது ஜென்மமு நசியாது. ஏனெனில், அன்னமயகோசத்துக் குட்பட்ட உதிரம், மஜ்ஜை, மாம்சம், சாமம், என்பு, நரம்பு என்கிற ஆறுதத்துவங்களாலுள்ள ஸ்தூல மழியின் உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம, அகங்காரம் என்கிற அந்தக்கரணங்களும், சட்சு, சுரோத்ரம், ஆக்ராணம், சிங்குவை, துவக்கு என்னுந் தன்மாத்திரைகளையுள ஞானேந்திரியங்களும், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம் என்னும கருமேந்திரியங்களும்; பிராணன், உதானன், சமானன், அபானன, வியானன் ஆகிய பிராணேந்திரியங்களென்னும் வாயுக்களுஞ்சேர்ந்து ஆக உ0-தத்துவங்களாலுமுள்ள சூட்சும வுடம்பையுடைய ஜீவாத்மாவால் யாதொரு காரியத்தை நினைத்தவண்ணம் நடத்த முடியாமல் செயலற்று மயங்குந்தன்மையாலாம். இந்தத்தன்மை சம்பவிக்கு முன்னமேயே, அதாவது:— ஸ்தூல மிருக்கும்போழ்தே அரிய தபங்களைச் செய்து வேண்டியபலனை ஜீவாக ளெய்த வேண்டும். அப்படி யெய்துவதற்கு, ஸ்தூலப்பிரபஞ்சமே துணையாக வேண்டியதாலும், ஸதூலமிழந்து செயலற்ற ஜீவன்கள் மீட்டும்

கடைத்தேறும் வண்ணம் ஸ்தூல சிருஷ்டி செய்யப்படுவ தாலு மென் றுயதத்துணாக.

ஸ்தூல சிருஷ்டிக்காகக் கருவி லுதயமாகும் ஆத்மா யானதொரு வித்துகருட் பிரதமத்திலேயே * அங்குரம் உற்பத்தியானாற்போல பிந்துவி லடங்கியிருந்து சுக்ல சுரோணித சம்பந்தத்தால் ஆசயத்துளிருந்து வளராநிற்கும். சுக்ல சுரோணித சம்பந்தத்தின் பேரிற்றான், ஆத்மா நுழைந்ததென்று சிலா அபிப்பிராயப்படுவது துணி பன்று. பிந்துவிலேயே உருவத்தைப் பாாக்கலாம்.

சிருஷ்டியில், ஆகாமியமாகிய புதிய வினைகளானது மரித்தவுடன் மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வாணத்துவா, புவனத்துவா, ததுவாத்துவா, கலாத்துவா வென்கிற ஆறத்துவாக்களிலுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிற புண்ணியபாபங் களாகிய சஞ்சிதமாகும். பிராரத்துவத்துக்கானதுபோக மீத சஞ்சிதம் பின்னேதொடரக் காத்திருக்கும். இதினால் புதிய ஆகாமியமே பிறவிககடலாய்ப் பெருகி வருந் தன் மையுளவால் விவேகியானவன பிராரத்துவத்தைத் தேவ கட்டளையென்று மயங்காமலனுபவித்து ஆகாமியத்தை அணுத்துணையேனுஞ் செய்யாதிருக்க வேண்டும். அப்ப டிச் செய்வதற்கு மூலமாயிருக்கிற சித்தவிருத்திகள் கச-ம் ஜீவசிருஷ்டியனறோ.

விவரம்.

(க) காமம். அதாவது --சகல வஸ்துக்களிலும் இச்சை.

(உ) குரோதம். அதாவது —சினம், அலலது பிணக்கு.

(ங) உலோபம். அதாவது.—ஈயாமை, அல்லது கிரு பணம்.

(ச) மோகம். அதாவது —யாவற்றினு மோகிக்கும் ஆசை, அல்லது மயக்கம்.

---

* அங்குரமென்பது —முளை.

(௫) **மதம்.** அதாவது—செருக்கு, அல்லது கெர்வம்.

(௬) **மாற்சரியம்.** அதாவது—உறவா யிருந்து பகைத்தல், அல்லது பொறாமை.

(௭) **இடும்பை.** அதாவது—உதாசனித்தல், அல்லது அவமதிப்பு.

(௮) **வேட்கை.** அதாவது:—பலவித ஆசை, அல்லது அவதூறு.

(௯) **ஈரிஷை, அல்லது இராகஷியம்.** அதாவது—தனக்கு வந்த துன்பு பிறருக்கு வர வெண்ணுதல்.

(௧0) **தர்ப்பம்.** அதாவது—நான் பெரியோன் எனக்கெவருஞ் சமானமில்லையெனல்.

(௧௧) **இராகம்.** அதாவது—பரஸ்திரீகமனம் விரும்புதல்.

(௧௨) **த்வேஷம்.** அதாவது—தனக்கபகாரம் புரிந்தவனுக்கு அவ்விதந் தானுஞ் செய்ய வெண்ணுதல்.

(௧௩) **டம்பம்** அதாவது—பிறாகாண அதிகமுஞ் செய்யும் விஷயம், அல்லது பொருந்தாதளித்தல்.

(௧௪) **அகங்காரம்.** அதாவது—தன்னையே பெரிதாய் நினைத்தெழுந்சித்தம்.

இந்தப பதினான்கும் நசித்தால் பிறப்பிறப்பும் நசிப்பதுறுதிதான். இவை சிவ சிருஷ்டியல்ல, ஜீவசிருஷ்டியேயென்பதற்குப் பிராமாணியம் யாதெனில், சிவ சிருஷ்டியாகிய சராசர பிரபஞ்ச மானவும் பிரளயத்தி லழிகின்ற காலத்தும் ஜீவர்களுடைய ஜனன மரண மொழியாமற் பலத்தேகிற்கும. அந்தீரம்வாயாத வவைகள், சிவசிருஷ்டியிருக்கும்பொழுதே மேறகுயின்ற ஜீவசிருஷ்டிகள சூன்யப்படுமாயின போக்குவர்வற்ற மோக்க வீட்டைப் பெறுவரென்ப துள்ளதாமேயாம.

"..... ஆணவமலம் பசுக்களாகிய ஜீவன்கட்கு அநாதியியற்கை" என்று சொன்னார்கள் கதைப்பது குளறுபடையாகும். ஏனெனில், பிறவிக்குருடுக்கு மாற்றமில்லையெனல்போல் ஆணவமலம் அநாதியியற்கையாயின் அகலாதென்றும், அது அகன்று முக்தி பெறுந் தன்மையுள்ளதால் அநாதியியற்கையன்றென்றும், சுத்தாத்மாவினிடத்தில் அது இயற்கையாயிருக்க நியாயமில்லையென்றும், இயற்கைக் குணத்தால் அசுத்தாத்மாவான பசுவைச் செயற்கைக் குணங்கண்டு இருவினை நியாயத்துக்கு முட்படுத்தப் பதியாகிய கர்த்தாவுக்கும் நீதி செல்லாதென்றும தாரகமாயுணரலாம். ஆயின், அந்தப் பாசமட்டும் பள்ளமுள்ள கண்ணே ஜலந்தங்கத் தடையிலா திருட்பதனை, யாதொன்றில இச்சையும் ஆத்மாவைப் பற்றிக்கொள்ளற்கு அநாதி நித்யமாயுள்ளதென்பது துண்மையே.

திருஷ்டாந்தம்.

சிவஞான தேசிகரருளிய பஞ்சாக்ஷரப

பதிபசு பாச விளக்கம

உஎ-வது செய்யுள்.

'ஆணவ மலமான் மாவுக
* கநாதியி லியற்கை யென்னில
ஆணவ மலத்தை நீங்கி
யமலனை யடையா தாவி
ஆணவ மலமான் மாவுக
கநாதியிற் செயற்கை யென்னில
ஆணவ மலத்தை நீங்கி
யமலனை யடையு மான்மா."

ஆதலால், யாதொரு ஜீவனை தனது சொந்த மூர்த்தியார் பின்னே தொலைக்கப்படும திரோதாயி கைப்படாமல்

---

* அநாதியில் என்றது அநாதியில் இல்லாத வென்றும்.

ஈஸ்வரனது அருட்சத்தி வசப்பட் டருள்பெற்றுய்யற்கு அவர் திருவாக்கிய மாகிய வேதாந்த முடிவை சற்குரு முகமாக ஏற்று ஞானோதய மெய்தி பவத்தைத் தீர்க்க வேண்டும். இவ்வனுபவததிற்கான சிவபுண்ணிய முத லிய வெதுவும் சற்குரு முகமின்றிப் பயன்படா.

பிரமாணம்.

சிவ புண்ணியத தெளிவு
கசஉ-வது செய்யுள்.

"புங்க மாருசிவ புண்ணியங் தேசிகா
தங்கள் வாக்குப தேசம தன்றியே
யிங்கி யற்றி னிரும்பய னில்லையாய
மங்கு மென்னும் வரன்புக லாகமம்"

சுலோகம்.

"தியாந மூலம குரோா மூர்த்தி:
பூஜாமூலம் குரோ:ப பதம்
மந்தரமூலம் குரோர் வாககியம
முக்திமூலம குரோ: க்ருபா."

யாதொருவனுடைய ஞான பரிபாக நிலையை ஈஸவர னறிந்து அவரே குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி வந்து உண் மையை யுணாத்தாலு முணரபபடா. அல்லதவரடியாாகளைக் கொண்டுணாத்தாலு முணரபபடா. இது அவா கருணைப்பிர வாக நியாயத்திற் பொதுவாயுள்ளது. மாயையின் பலனை, ஜீவனுகிய கிஞ்சிக்ஞ னிச்சிபபான். ஈஸ்வரனுகிய சாவ க்ஞ னிச்சியான். அதுபோல முத்தியன்றி மற்றதை யிச்சி யாத் தனமை வாய்ந்தவனே பக்குவமுள்ள சீடனுவான். அவனே.—இந்நூலில் விளக்கும் இன்பததை அநுபூதி மின்றிப பெறற் கதிகாரி யாவான்.

இந்தபபககுவததையே - மந்தம, மந்ததரம், தீவரம், தீவரதரம் என்னும் சத்திநிபாத நான்கினுள் முதிர்ந் தது தீவரதரமென்று சிறந்த சிவாகமங்கள் கூறும்.

முன்னம் பகர்ந்த பாசம் ஒன்றே தன்னையும் பசுவையும் சிவத்தையும் வெளிப்படாமல் ஆவரணித்துச் செம்பிற் களிம்புபோன்றும், பரிபாகத்தி னீங்குஞ் சத்தியுடைத்தாகவுமுள்ள (க) ஆணவமாயும், சிருஷ்டி காலத்திலே காரியப்படுவதான சஞ்சிதமார்ஜிதவித (உ). கன்மமாயும், பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்று ருசிப்பிக்கிற (ந) திரோதாயி யாயும், விஞ்ஞான கலருக்குத் தனு கரண புவன போகமும், பிரளயாகலருக்குஞ் சகலருக்குஞ் செத்தும் தத்துவமா யிராநின்ற (ச) சுத்தமாயையாயும், பிரளயா கலருக்குஞ் சகலருக்குந் தனு கரண புவன போகங்களா யிராநின்ற (ரு) அசுத்தமாயை யாயும் விளங்கும். இவைகளையே பஞ்சபாசமு மெனபர்.

அஷ்டவித்தியேசுரர், அணுசதாசிவர், சத்தகோடி மஹாமந்திரர் இவர்கள்.—விஞ்ஞானகலர். இவர் ஆணவ மலமொன்றும், சுத்தமாயாபோகமு முள்ளார். இவர் பக்குவத்தில் பரமசிவத்தால் அறிவினின்று திருவருளுந் திடம்பெற்ற ஒரு மலமொழிந்து இரக்ஷிப்படைவர்.

நூற்றுப்பதினெட்டு ருத்திரர்களும் புவனகர்த்தாக்களுமா யிருப்பவரோ.—பிரளயாகலர். இவர் ஆணவம் கன்ம மென்னும் மல மிரண்டும், அசுத்தமாயா போகமுமுள்ளார். இவர் பக்குவத்தில் ரயசியம மாமல மழுசதுர்புஜ ஸ்ரீகண்டத் திரிநேத்திரமக மேகமுடைய திருமேனி கொண்டெழுந்தருளிவந்து அனுக்கிரகிக்க உற்ற இருமல மொழிந்து இரக்ஷிப்படைவர்.

பிரமன் விஷ்ணுமுதற் கிருமியீறாக வுள்ளார்.—சகலர். இவர் ஆணவம் கன்மம் மாயை யென்னும் மல மூன்றும், பிரகிருதி தத்துவ தனு கரண புவன போகமுமுள்ளார். இவர் பக்குவத்தில் பரமசிவம் மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல ஞானாசிரியரா யுதித்தமாய மானிடச் சட்டையைச் சாத்தி ஜீவருடைய ஊனும் பேரும ஒழி

க்க வேண்டி ஊரும் பேரு முருவுங் கொண் டெழுந்தருளி வந்து சத்திநிபாதமுறை கண்டு சமய தீக்ஷையாகிய சரியை யனுஷ்டிப்பும், விசேஷ தீக்ஷையாகிய கிரியா யோக அனுஷ்டிப்பும், நிருவாண தீக்ஷையாகிய ஞானமும் கிரமமா யனுக்ரகிக்க உற்ற மும்மல மொழித்து இரக்ஷிப்பவா. இதில், விஷ்ணுவைச் சகலரிற் கூட்டற் கிடங்கொடாமல் வைணவாகமங்கள் கூறும். அது, எவ்வணமாயினும் இந்நூலுழி விளக்கும் ஞானத்திற கிழுக்கில்லை.

மேலே தனு வென்றது — ஸ்தூல மாகவும், சூட்சும மாகவும், காரண மாகவு மிருக்கும். அவைகட் காயுள் க்ஷணை முதலாக அனேகமுள. கரண மென்றது — அத்தனுவுக் கேற்ற பல விதமுள. புவன மென்றது —புவனம் உஉச - முள்ள நாடு நகரமும் புண்ய கனம சுவர்க்காதி பதங்களுமாயுள. போக மென்றது — கனமத்துக் கேதுவான உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, விழுங்குவன, நக்குவன, உடுப்பன, முடிப்பன, தரிப்பன, திமிரவன, இடுவன, ஏற்பன, நடப்பன, சயனிப்பன, பார்டபன, கேடபன, தாரம, தனயர், பந்து, மித்திரா, பொன, மணி முதலிய வுள.

முனபு மொழிந்த பசுமுவ மற்ற அபக்குவ ரொவாக்கும் ஒருக்காலு மாறுதத முண்டாகா. ஏனெனில், சமஸ்தமும் பஞ்ச பூதியங்க ளாகவே காணப்படுகின்றன, அவைகளொன்று மியறகை யாகவே யுள்ளன; அவைகளை யாரும் ஆக்கி யளித்து மாயககக் கூடு மென்றெண்ணுத தகாது; அவைகளை யனறி ஆத்மா வென்ப தொன்று சததாயென்றுமுள்ள தென்றுரைக்குஞ் சாஸ்திர சித்தாந்தங்களை நம்பத தகாது என உவாலம்புணஞ் செய்து அனுமானப் பிரமாணத்தான மடமையுற்றுத் தெய்வமில்லையென்று திடச்சித்தமாய்ச் சாதிக்கத் துணியு நிரீச்சுரவாதியாகிய நாஸ்திகனிடததிலேயுந் தெய்வ முண்டோ வில்லையோ வெனகிற ஐயந் தொலையாமலிருக்கிறதை சிங்கி

யடித்தல்போற றெய்வ முண்டென்கிற ஆஸ்திக ணிடத் திலேயும் இல்லையோ வுண்டோ வென்கிற சகடு தோன் றிச் சிந்தை சிதகி யடிக்கத் தக்கது தான் இவவிரண்டா லும் பயனின்று. ஐயந்திரிபறக் கலைக ளோதிப் பொரு ணிச்சயம் பண்ணுவ தென்கிற வாசக ஞான மாகிய அபரஞானம் தோன்றிப் பாப ரகிதனுகி, சிவத்தை யறிவ தென்கிற அனுபவ ஞான மாகிய பரஞானம் திடம்பட்ட டவனுக்கே ஆநந்தமுண்டாம் அதனுலெனக.

நிகழ்த்திய நிரீசுர வாத அவிவேகத்தைக் குறிதது இங்கே கொஞ்சங் கண்டித்துக் காட்டுவ தென்னெனில்,

நிரீச்சுரவாதகண்டனம்.

அனுதியான கடவு ளொருவ ருண்டெனும் ஆஸ்திகா களி னினறும் விசேஷ அறிவு படைத்த சுயக்ஞானிகள் யாங்களென்று பிதற்றிப் பூதியங்களைத் தானே அனுதி யென்னும் பூதவாதியோா.—நாங்கள் கூற (Chemistry) கெமிஸ்டரீப படிக்கேனும், வேறெக்தச் (Science) சயன ஸ்ப் படிக்கேனும், தங்கள் சுயக்ஞானப் படிக்கேனும் தக்க ஆலோசனை புரிந்து மண்ணுதி யைந்தையும் அம்மி யில் வைதது தைததுருட்டியோ வேறெவ்விதமாகவோ இஞ்ஞான்று யாதொரு (வினை) சிருஷ்டியைச் செய்ய மாட்டுவா ராயின், அஞ்ஞான்றும் இனனணம் யாராவ தொரு மனித னிருந்து யாவுஞ் செய்தகாரியம் அவன் ஏனையோாபோல் மரித்து விடடா னென்றும் சததிய மாய நிசசயிக்கலாம்.

அஃதொழிந்து பூதியப் பிரவிருததியாய்த, தான் தானே யாவு முண்டாயிற் றென்று பிதற்றுவது, குயவனை வனை யாத குடமென்றதிடபட தொகசுட.

அவா நினைப்பின்படி பூதியங்களே சமஸ்தத்தையு முண்டுபண்ணு மாயின், எல்லா விதாசாருப முளள அறிவு அப் பூதியங்கட் கிருந்திருகக வேணடுமன்றே ?

அற்றேல், அதைக் கடவு ளென்றேனும் அவ ரொட்புக் கொள்ளா தொழிகதது மட்டற்ற மடமை யாமே.

அந்தப் பூதியஙக ளொன்றுய்ச் சோவதுதான் அறி வெனறதிாக்கில், அனவகளைச் சோத்து வைத்த அறிவு யாதோ?

அதுவும் * (நேசசா) இயல்டாமா?

இயல்பெனனிற் பூதங்களை யனுதி யெனபதென்னை? அது, பொயயாமே.

பூதங்களாற் சாவ சிருஷடியு முண்டாயிருக்கு மாஞல், அவை லயமாம டனமை யுடைத்தா யிருப்பதென்னை? அனுதித் தனமை செலலுமா?

பூதங்கள் நமமைப் போற் சொரூபலக்ஷண மற்று ஆகாயம், காற்று, தீ, நீா, மண்ணுயிருப்ப துண்மையா யின, பை, முட்டை, வியர்வை, நிலம் எனகிற சதுா யோனி தோற்றத்தையும் எதற்காக வுண்டாக்கின? கண்டு களிக்கவா? அப்படியாயின், பிரபஞ்சததுக்கு அவை இராஜாவாக விருநதாளவேண்டுமே? இது வுண் மையாமா? அநதோ! மயக்கம்.

யாதொரு பிந்துவி னிடத்தனறே அறிவின் றேறற முண்டாகிறது. ஆயின, பிரதம பிந்து எஙகே யிருநது தோனறிற்று? அந்தப் பிந்துவா பூாமூணகினற பஞ்ச பூதியங்கட் கறிவிருந்த தெனப தெங்ஙனம்? அது எப் படி யொரு பிநதுவைக் கறபிக்கும்?

இயல்பில் அறிவுளள தெனபதாயின், மேலே கடாவிய கடாககளுக் கெல்லாம் விடையென்னை? விடை தடை யன்றே?

* அந்த நேசசர்தான் அனுத்நிதயம் அதுவே சிவட்

பூதியங்க ளைந்துடன் சூரியன் சந்திரன் உயி ரென்கிற மூன்றுஞ் சேர எட்டாகும். இவ்வெட்டையும், அகண்டிதமான சிவனுக்கு அஷ்டமூர்த்த மென்று சிவாகமங்கள் செப்புமாயின், தெய்வ மில்லையென்று நாஸ்திகா கூறுங் கூற்று இஞ்ஞான் றெப்படிச் செல்லும்? அது நாஸ்திகமே யாகும.

தோற்றப்பட்ட எந்த வஸ்துவையும் பிரித்துப் பிரித்து நசித்து நசித்து எவர் பார்க்கினும், அக்கினியி லிட்ட வஸ்துவி னுற்றம அன்னியப் பட்டதனை ஒன்று விசேடித்து நிற்பதே யுறுதி. ஆயின், அது முக்காலத்து மழியாத சத்தென்று விவேகிக ளறிவாரேல, ஸ்தூல படிவ மொழியினும அதனழி சத்தாயிருந்த ஆத்மா வென்ப தொன்றுண் டென்று மறிவார்.

அந்தரப் பிரவேச வ்விந்து சூட்சும ஸ்வரூபப் பைசாசங் களும, இதற்குப் பிரமாணிக மாகும்.

பைசாசங்களின் பன்மையை யறியா நாஸதிகா.—பாரமார்த்திக பராபரத்தின் றன்மையை யெப்படி யறிவார்? அது நாஸதிகமே.

புலாய் விழிகளுக்குப் புலப்படா எத்தையும் நாம் நம்ப மாட்டோ மென்னு நாஸதிகா.—இரும்பைக் காந்த மிழுக்கும்போதும், அது பற்றி யிழுக்க நாம் பார்த்ததில்லையே, அது எப்படியோ கூடிற்றென்று, அறி வழிந்து கூற வேண்டியவராக டானே. நம்புவா ராயின், கொண்ட நாஸ்திகத்திற்கு ஹானி வருமே?

திருசியதத்துவத்திற்குத் தோற்றாச் சூட்சும காரியங்கள் தெய்வாதீனமா யுண்டென்பதற்கு மந்தர சித்திகளும், மெய்யடியார்களிட முண்டாகிற நா[illegible]டபிரகார அற்புத சித்திகளுமே போந்த வுதாகரணம்.

நாஸ்திகா தெய்வ மில்லையென்று சித்தாந்த படைப்பாராயின், அவர் பயிலு மொழிகளைத், தானதானே பிர-

சவ அறைக்கு ளிருந்து கற்றுக் கொள்ளாமல் உபாயா ருணைகண்டு பின்னா விதண்டை படிப்பதும், யாங்கள் சுயக்ஞானிக ளென்பதும் என்ன கீணம்?

உபாயா ருணையே,—வேவாக்கும பாரம்பரியமாய் நிகழுவதை அவரொத்துக் கொள்வாராயின், அதற்குப் பூர்வாசாரிய ரொருவா இருந்திருப்பா ரென்றும் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியதன்றே. அப பூர்வாசாரியரால் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிற காத்தத்துவ நிச்சயத்தை; அவா தநத மொழியை யன்றித தம்மா லொரு மொழியும் குயிற்றச் சக்தியற்ற காததத பரோகிகளாகிய நாஸ்திகா மறுப்பதானது.— அண்டத்தை அணு விழுங்க முயன்ற தொக்கும்.

அநதகார கிரகதது ளகப்பட்ட பொருளினைப புன் புலாற் கண்ணுடைய வொருவன, விழிதது விழிதது வீக்ஷணித்தும காண்பதில்லை. அப்படிக காணாததால், அங்கு யாதொரு பொருளுமில்லையென்று அவ னுரைப் பதுபோல் ஆணவமல ஆவரணததான மூடுண்ட சிற்றறிவையுடைய நாஸதிகா எவ்வகைததாயக கடவுளைக் காண ஆள்வினை புரியினும, தயக ளறிவினு லாவது, புலால் விழியினாலாவது காணா விகசித போதமாகிய ஞானதிருஷ்டி யுடையாரே காண்பா.

ஜடவிழி ஜடததையும், சூட்சுமவிழி சூட்சும படத தையு நோககத தகுதியுடைத தெனு முறை மறந்து, முக நதிலுள்ள ஊனக கணணையன்றி, அகத்திலுள்ள ஞானக கணை இனறெனறு கணணிடந்து "கணடதேகாகூறி, கொணடதே கொளகை" எனறு கதையும் அனீச்சுர வாதியா துயிலுங்காற், 'கருக் கண்ட கண், எது வென்று தீரடபாரோ வறியோம்.

இநநிச்சயம விளஙகற் பாலதாய இநநூலின பீடிகை யினும், நூலாரமபத்திலும் உதாகாரிததுக காட்டி யிருக் கின்றனம். நிறக,

பிரத்தியக்ஷத்தைமட்டு நம்புவோமென்னு நாஸ்திகர்.— தன்னை யீன்ற ளின்னுளென்று எவ்வாறுணர்ந்தார்? அக் கூற் கண்டவர் சொற்படி அதைத யுணர்ந்தோ மென்பா ராயின், கடவுளைக் கண்டவர் சாற்றிப் பொறித்த சாஸ் திரப்படி கடவுளுண்டெனபதூயும் அன்னோ ருணராது போக மூளை ஒறுகமா? தன்னை யீன்றளைத் தாமறியா விடினும பிறர் மகவீனுவதை நாம் கண்டலால் அது பிரத்தியக்ஷ ருஜு வென்பாரேல், கடவுள் ஜகசிருஷ்டி செய்ததை நாம் காணவிடினும் குடத்தைப் பண்ணுவது குலாலனென்று நாம் பார்த்தபடி அதுவும் பிரத்தியக்ஷ ருஜுவென றறியா துளறுவது அவிவேக மாமே.

கடவு ளிருந்தால் அவர் அடபோதைக கபபோது எல் லாரையும ஏன அடக்கியாள விலலை யென்று நிரீசுர வாதிகள் கடாவுவார்கள், அவரருளிலலாமல எவன் காலனை வென்றுயர்ந்திருந்தாரென்றும அவரொட்டுவிப டாரா? ஆனால், பஞ்ச பூதிப்பங்களின செயல் மாறுபடுந லியல்பு அதற்கொருவன காரண கரணத்திற குடப்பட்டுத் தருமெனனிலோ, பிரகிருதி மாயையும கடவு ளதிகாரத் திற குளளாய தென்று தன் றெழிலை யியற்று மியல் டெனபதையும அனேரோ ரோர்ந்துக கொள்ளா தொழ்வ தென்ன நடு? அல்லாமல், ஒருவன தமைசெயத காலம் ஒரு வித்தை விதைதத காலமாகவும், அதை யநுபவிக் குங் காலம் அது முளைத்துப் பயிராகி முற்றும் போது பலனைக் கொடுக்குங் காலமாகவும அறியததக்கது. இதுவே செயலத்தின பொதுவான இயல்பு நியாயம.

ஜீவான்மாக்கள முன்செய்த கன்மத்துக் கேற்பத் இடம்டா முத்தற்—விதது அநுபவிக்கும சுபா சுபங்களையும் மறுமையில பெறுஞ சுவர்க்க நிரயங்களையும புனா ஜென்ம விருத்தாந்ததைதயும ஒவ்வொரு ஜீவான்மாவுக் கும இடடழாய வெளியிட்டு நிகழ் காய அநுபவததால்

மற்ற விரண்டு கால் விவரணத்தையும் முக முகமாய் ருஜுச் செய்து கரதலாமலகம் போலக் காட்டக் கூடிய ஸ்ரீ நந்திகேஸ்வரருடைய உலோககிழி நூலும் கமல மாமுனிவருடைய இரேகை சாஸ்திரமும் எவ்வளவோ காலத்திற்கு முன்னால் குணிக்கப் பட்டு இக்கா லிந்தக் கருப்பத்தி னிகழ்வதை யெவ்வரு மறுக்கார். அவ்வாறு ஜீவான்மாக்கள் ஜெனன மரணப்படுகிறது நியாய முண்டானால் அந்த நியாயத் தீர்ப்புக்கு ஒரு கர்த்தா விருந்து கொண்டிருப்பதுஞ் சத்தியமன்றோ. நிற்க,

மாயை யிலதேல் மதங்களும, சிவ மிலதேல அறிவு மிலையென்று ஆபூரண மின்றி யறியலாம்.

பாபந்தின்றன்மையும், பரிகார வியல்பும்

ஒருவனுடைய ஜீவன் அதரிசனமா யிருப்பதுபோல, ஆற்றும் பாப புண்ணியமும அதற்குப் பலனளிக்கும் தெய்வமும அதரிசனமா யிருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இதனாற் பாபத்தையுந் தெய்வத்தையும மனிதர் [illegible]ளாமல் நடக்கலானார். மேற்குறித்தபடி தெய்வ முண்டென நிச்சயம் ஒருவனுக் குண்டாமேல், அவன் ஒருகாலும் இரகசியமான எவ்வித பாபங்களையு மியற்றான். பிரத்தியக்ஷாநுபவமாயுள்ள அரசனுணைக்கு அஞ்சி நடப்ப துழ்ந்து நடப்பான்.

ஒருவன் பாபஞ் செய்து மேன்மையாய் உயிர் வாழ்வதினும், கீழ்க்குலத்தாருக்கு ஊழியஞ் செய்துண்ணல் மிக நன்று.

பரகதி யென்ற சுகத்தை நல்கும் அருளென்ற பரமௌஷதத்திற்குப் பாபமென்ற பதார்த்தம பத்திய முறிவாகும்.

ஆத்மார்த்தம் பரார்த்தமா யுதவுஞ் சத்காமங்களைக் கடவுளனுடவித்துக் களிக்க வேண்டியதில்லை. அக்கினியை

யடுத்தூரா குளிரை வற்றிதஞ் செய்து கொள்வ தற்று, இவனது தோஷத்தை யொழிக்கற்கு அவை பிராயச்சித்த வழித்தாகும்.

கடவுளைத் தரிசிக்கற்கான முறைமை முதலியன.

கடவுளைத் தரிசித்தல் தம்மைத் தரிசித்தா லன்றிக் கூடாத விஷயமாகும். அது முத்துச் சிப்பியின் மாமிசத்தை விசாரிக்கச் செய்து ஒளி செய்யு நித்திலத்தைக் கண்டு பிடிப்பது போல ஞானத்தால் தத்துவங்களை நியதிகளைந்து காணத்தக்கது. அந்த ஞானம் எவ்விதம் விருத்தியாகு மெனனில், மேலுமுள்ள ஒழுக்கங்களிலும் பின் பேசப்படும் கடமைகளிலுந் தவறாது நின்று நிஷ்காமமாக அதாவது.— ஈஸ்வரப் பிரீதியா யிழைக்குஞ் சத்காமங்கள சித்த சுத்தியையும், விசாரணை ஞானத்தையு நல்கும். மறுமைப்பலனை யுத்தேசித்துக் காமமாக வியற்றுஞ் சத்காமங்கள அவைகளை யனுபவிக்கப் பிறவியையே நல்கும்.

இவ்விரு வகையும் கிரியை சரியை யோக மென்ற வகையிற் பொருந்தும். ஞானத்திற் பொருந்தா. ஏனெனில், மேன் மூன்றும் முறையே பூ, பிஞ்சு, காயாகும். ஞானம் பழமாகும். அதுவே **சர்வ க்ரியா சூன்யாநந்த மோக்ஷானு** பவமாதும்.

இவைகளுடைய முதிர்ச்சிக்கு மேன்மேலு மறிவாறு விசாரணை வேண்டும். அவ்விசாரணையிருந்தால் ஆவரணத்தான் மறைபட்டுள்ள தன்மையறிய வேதுவுண்டாமே யலறி, காம யோக முதலியவா லறிய வேதுவில்லை. வேதம் படித்தாலுமில்லை. ஏனெனில், வேதத்தால் நடமாறிய பேனா ஓடியும் பாடியும் ஆடியு மறிய முடிவதில்லை. ஆராயவான முடிவதா மென்றெண்ணை றடாறறு.

சேமப்பின் கனிமையைப் போசக் கூடியது காமத்தா லாகும். கண்ணுருடியிலியப்டா யுண்டான களங்கத்தைக்

காலைக் கண்ணே போதும். அதுபோற் சில பாபங்களை உபா காமங்களாற போக்கலாம். ஆன்மாவை யறிய அதன் ஞானமே போதும் எனவு மோாக.

ஆனுற பாப விநாச நிமித்தமேனும் ஞானிகளுச காமம் வேண்டாவோ வெனனில், * பிராலப்தந் தவிர ஆகாமிய சஞ்சித மெனற விரண்டும் ஞானியைப் பற்று தொழிவ தாலும் பிராலப்தமாகிய கறங்கு சுழலுங்கால் அதன காற் போல் தானசையாமற் சலன மறறிருப்பதாலும் அது வேண்டியதினறு.

ஞானியானவன் அததன்மை பெறுமுன் ஆற்றிய புணய காமங்களைத தன்னை விசுவாசித்தவாக ளிடத்திலும, பாபகாமங்களைத் தனனை நிந்தித்தவாகளிடததிலுந் தெய் வச் சித்தப்படி யிறங்குவிட்டுப் பாபபுண்ய காம ரகித னாய்ப் பிரகாசிக்கத தககவனுவான. ஞானிக்கு, அக்காம மிரண்டுங் கூடாத காரியமலலோ.

ஞானி செய்கிற யாதொரு சதகாமமும் தனக்கில்லை. ஏனெனில், ஜீவாகட்காக ஈஸவர னுதவாநினற புண்ய காமப் பலன்கள் அவ்வீஸ்வரனுக கிலலாதது போன்று.

வேததுதி னுடைய கிரியா காண்டததில வாணுச்சிரம தாமப்படி யாற்று கிறகும் யாகாதி சதகாமஙக ளாகிய தபமே சுகமெனறு சாற்றியது முண்டு. அஃது — மண் டினற குழந்தையின் அழுங்களுக்கு நல்ல அவுஷதங்களை யூட்டு நிமித்தம் அவ்வவதாந் தித்திப்பான பண்டங்களை முதலிற காட்டி யழைதத லலைலவாம். இஃது லெளகிக விச்சையுள்ளாா பறறற துரிய ஞானததைப் பொருநதா ரெனபதை யுததேசிதது ரிதயமற்ற ஊாதத லோக போகஙகளையேனு மெயதுக வெனற கருணை குறிதது விதிததகாகும். இது பூாவ பக்ஷமனறி, உததர பக்ஷ மன்று. அலாமல்;

* பிராலப்த மென்பது பிராரத்துவம்.

வைத்து மறந்து விட்ட பொருளை ஞாபகத்தாற் கண்டு பிடிப்பதன்றி காமத்தாற் காண்பதில்லை. அதுபோல் மற தியான அஞ்ஞானம் அந்தர் முகமாகிய ஆத்ம விசாரத்தால் நசித்து ஞானமாகிய பூர்வ ஞாபகந் தோன்றி மாயா தத்துவ பந்தப்பிற கிடக்கும் பிரம்ம வஸ்துவைத் தரிசிப்ப தன்றி, கிரியானுஷ்டானங்களாற் கூடாது. ஆனால் மனத்தின் கண் விருத்தியாகிற ஞானமுங் காம காரியந் தானே யென்று இங்கே யோராசங்கை நிகழும்.—அஃதவ் வண மன்றென்று இவண் நிரூபிப்போம். புருஷ தந்தர மாகிய தேற்று விளையி னுளைப்பானது வஸ்து தந்தரத் தாற சேற்றை நீரினின்றும் பிரித்துத் தெளிவித்து அச் சேற்றோடுதானுந் தாழ்ந்து மய மாவதனை அத்தை யெ ன்னுக. இவ்வித வஸ்து தந்தரம், ஏனைய காமங்களினாலில் லாமல் ஜெனித்தே நிற்கும். அதனால் பை முதலிய நாலு யோனி தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ் வன ஸ்தாபர மென்ற எழு வகைத் தோற்றம் எண்பத்து நாலு நூறாயிரம் ஜீவ பேதங்களிலும் பிறந்திறந்து கொண்டே யுழல்வதாகும். அனைவனம் பிரதம உலக சிருஷ்டி முதல் இதுகாறு முடிவில்லாதலையும் அநந்த ஜீவாத்துமாக்கள் கடைத்தேறுவ தற்கு இந்நூலிற் சொல் லப்படுகிற வஸ்துஞானமே வேண்டும்.

இந்த வஸ்துஞானமும், அதை விருத்தி செய்யக் கூடிய நிஷ்காம பக்தி விசுவாசம் வைராக்கியமாகிய சாதனையுமே எந்த ஜீவனுக்கும் பொதுவாமே, ஏனைய எக்யாதி காமங் களை விட்டு வலியாதத்தும் வர்ணாசிரமத்தை யனுசரித் தது மாம ; அன்றி, திருமுறையாகிய தேவார முதலிய பாராயணம் பண்ணல், சிவ சரித்திரங்களைச் சிரவணஞ் செய் தல், சாந்திராயண கிருச்சிர முதலிய விரதங்களை யனுஷ் டித்தல், ஹோமாதிகள் புரிதல், தெய்வப் பிரீதியான பாவி னிங்கள் பாடி மாலையாகச் சாத்துதல், மந்திரங்கள் ஜெபித் தல், கோதான முதலிய செய்தல், தீர்த்தங்களாடல்,

எக்காலும் வாய்மைபேசல், சிவதொண்டுசெய்தல், தொண்டா தொண்டு செய்தல், பிராண பந்தன ஹடையோக மியற்றல் என்ற பலவித நிஷ்காம காமங்கள் முக்திக் குரிய சாதனங்களா யிருப்பதில், சிவ பூஜையினின்றும் தொண்டா பூஜை அதாவது.— அடியார்க் காற்றுந் தொண்டு ஜேஷ்ட மானதுபோல குருகடாக்ஷப் பிர்ம்ம க்ஞானோப தேசத்தால் ஆத்மாவாகிய தன்னை யறிகிறதே வீடடைதற்கு விசேஷமாகும். ஆத்மக்ஞான சொரூபிகளா யுள்ள அடியார்க் காக்குந் தொண்டால் இல்லறத்தார்களும், துறவறத்தார்களுங் கதி பெறலாம்.

பிராமாணியம்

திருவிடைமருதூர்ச் சிவாலயத்தூழி தங்கியிருந்த திருவெண்காட்டடிகளாகிய பட்டினத்தா ருடையவும் அவருடைய சிஷியா பத்ரகிரி யரசருடையவும் உச்சிட்டப் பிரசாதத்தை யுண்டுண்டு உயிர் வாழ்ந்ததும் ஓர்நாள் அவ்வரசருடைய கைப்பாத்திரத்தைக் கீழே யெறிந்து வுடைத்த போழ்து அது தாக்குண்டு மரித்தது விட்டதுமான ஓர் பெட்டை நாயின் ஜீவனானது காசி ராஜனுக்கு அழகிய புத்திரியாய்ப் பிறந்து வளர்ந்திருக்கையில், அவளது பருவங் கண்டு அரையன் மணமகன் விசாரித்த தோர்ந்த அப்பெண் கொடி திருவிடைமருதூர் ஆலயத்தின் மேலை வாயிலில் நிஷ்டை கூடி யிருப்பவர் எனக்கு நாயகருவார் அவரிடந் தன்னை யனுப்பிக்குகவென்று கேட்டுக்கொண்ட பிரகாரம் செய்வித்த அவ் வரையன் முதலியோர் கண் காண பத்ரகிரி யடிகள. அப்பெண்ணின்று பூர்வ வார்த்த மான முதலிய வெல்லாம அவள் வாய மூலங் கேட்டு பின்னர் அவள் கோருதற்படி முக்தி யருள வென்று கையைப் பிடித்த வண்ணம் கீழை வாயிலி லிருந்த தமது குரு நாதரிடஞ் சென்று "சுவாமிகள உச்சிட்டப் பிரசாத முண்ட நாய்க்கும் மறுஜென்ம முண்டோ" என்றுரைத்ததின்மேல், "அது சிவ சம்மதம யாமென் செய்யலாம"

என்றுரைத்துத் திருவுளத்தை நோக்கியவுடனே அங்கே பரஞ்ஜோதி தோன்றிட் டடாங்கது. அதற்குள் அவ்விருவரையும் போம்படி யருளிய வாறு சென்று பிறவாத சாயுஜ்ய முக்தியைப் பெற்றார்கள். ,அறிக.

மேற்பணித்த நிச்சயத்திலுண்டாகிற ஆத்ம விவேகப் பலனானது.—விபசாயிக்கு முதலிற் றுன்பமும் பின்பு இன்பமும் உண்டாதல்போல பிரமாணநிதமா யிருக்கும். அநித்தியத்தி லுண்டாகிற பலனோ வியபிசாரி யனுபவம்போல முதலி லின்பமும் பின்பு துன்பமுமா யிருக்கும். ஆதலால்;

ஞான பக்குவி யானவன் எக்காலத்தும் முன்னஞ் சொன்ன காமாதி சித்தவிருத்திகள் பதினொன்கையுமகற்றி யிருப்பது மன்றி அடியிற் கூறுங் கற்பனைகள் பதினொன்றையுங் கைக்கொண்டு அவைகளிற் சுட்டிய தீமைகளை யெவ்வாற்றானுஞ் செய்யாமலும் செய்விக்காமலுஞ் செய்ய வுடன்படாமலும் நீங்கி யிருக்கவேண்டும்.

கற்பனைகளின் விவரம்.

(௧) பொய் புகலாமை.
(௨) கள்ளம் செய்யாமை.
(௩) லாகிரி உண்ணாமை.
(௪) கொலை பண்ணாமை.
(௫) குருநிந்தை செய்யாமை.

இவ்வைந்து மாபாதகமு மற்றவரோ செய்வார், ஏனையோர் அசைவார்.

(௬) துஷ்ட சகவாசம் ஒழிதல்.
(௭) சாது சங்க சகவாசம் விரும்பல்.
(௮) வீண் கதைகளைப் படியா தொழிதல்.
(௯) பலவித சாஸ்திரத் திரிபுகளைக்கண்டு மயங்காதிருத்தல்.
(௰) எல்லாரிடத்தும் அன்பாகப் பேசல்.
(௧௧) எவ்வளவு வழகுள்ள ஸ்திரீயேயாயினும் தாயைப்போ லெண்ணல்.

(கஉ) எல்லா மனிதரையும் சகோதரரைப் போற் பாவித்தல்.

(கங) எல்லா நன்னூலினு மிருக்கக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தல்.

(கச) குருவை விசுவாசித்தல்.

(கரு) கடவுளை நேசித்தல்.

இவற்றுள், ச - வது கொலை பண்ணாமை யென்றது:— சிவ சிருஷ்டியிலுள்ள யாவத் ஜீவ ராசிகளையும் வதைக் கொல்லா தென்றும். காரணம். தன்னைப்போ லறியு மறிவு அவைகள்பால் எவ்வளவு முள்ளதேனும் அது ஆத்ம சொரூப லக்ஷணம் என்பதா லென்றோக. ஆத்மாக்களுக்குத் துன்பந்தருவதால் சமஸ்த ஆத்மாக்களிலும் அந்தர்யாமியா யுள்ள ஈஸ்வரனுடைய அருள் வாராதொழிவதுமன்றி ஆத்மஞானமுங் கிட்டா. நரகமுஞ் சம்பவிக்கும். பசுக்களாகிய உயிர்கட்கெல்லாம் ஈஸ்வரன் பதி. அதனால் அவருக்குப் 'பசுபதி' எனும் பெயரேற்பட்டது. ஆதலொட்டு உயிர்த்துரோகங் கட்டாயங் கூடாதென றும், சொற்ற (க) ஜீவகாருண்யம் (உ) ஈஸ்வர பக்தி (ங) பாசவைராக்யம் (ச) பிரம்மஞானம் என்னும் நான்கு முற்றவரே மோக்ஷவீடடைவா ரென்று மறிக.

காலத்திரயத்தும் கெடாத வஸ்தாகிய சத்தென்றும், அதன் ஞானமாகிய சித்தென்றும், அதன் சந்தோஷமாகிய ஆநந்தமென்றும் பகரக் கூடிய சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயுள்ளதே சமஸ்த ஜீவாத்மாக்களும். அந்த மூன்றும் முறையே தோன்றி முறையே யடங்குந் தன்மையுடைத்து. அதற்கு மாறாய் இடையிலொரு துன்பத்தை யாதொரு ஜீவனுண்டாக்குவது துன்பப்பெருக்கே.

இன்னமும், கூறிய சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபத்தை யுடை ஒரு ஜீவனை யதார்த்தத்தி லெப்படி யிருக்கிற

3153-

தென்றுல், பகலிகளை முதலியவுள்ள ஒரு பிரம்மவிருக்ஷ மாயிருக்கிறது. அதின் அடிமரமானது சர்வசிருஷ்டியின் ஆத்மாக்களாசவு மிருக்கிறது. பெரிய கொப்புகள் பிருதிவி அப்பு வாயு தேயு ஆகாய மெனகிற டஞ்சபூதங்களாகவும், சிறியகொப்பகள் இந்திரியமுதலிய தாகவும், தளிர்கள் அந்தாக்கரணம் திரிகுணம் திரிமலங்களாகவும், புஷ்பங்கள் பிந்துநாதமாகவும், கனிகள் தத்பராத்மம் பராதமமாகவும், விரை பராத் பராதமமாகவும் இருநூற்புலம் வெளியாகுஞ் சம்வேதக்ஞானப்படி யிருந்துகொண்டிருக்கின்றன. இதனால், ஜீவாத்மாக்களை யுபாதித்தல் சாலவுங் கேடாய் முடியும். மாம்ச முண்ணறகேனுங் கொல்லுதல் உயிர்க்கொலைதான். இந்நியாயம அறிவுள்ள வாத்மா அறியும். அறிவற்றவாதமா அறியா. ஆம் உதாகரணம் ;

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாசவிளக்கம் ௫௨-௫௩-௫௪-௫௫-வது தூக்குகள்.

"கங்கையிற் படிந்திட் டாலுங்
கடவுளைப் பூசித் தாலும்
மங்குல்போற் கோடி தானம்
வள்ளலாய் வழங்கி னாலும்
சங்கையில் லாத ஞான
சாத்திர முணர்ந்திட் டாலும்
பொங்குறும் புலால புசிப்போன்
போயநர கடை வனென்றே."

"கலையெலா முணர்ந்தா னேனுங்
கரிசறத் தெளிந்தா னேனும்
மலையென வுயர்ந்தா னேனும்
மனமய லகன்றா னேனும்
உலகெலாம் புகழப் பல்லோர்க்
குதவிய கைய னேனும்

இலகிய விரக்க மின்றே
லெழுநர கடைவ னன்றே
"கொலையிலா னுநவு மன்னங்
கூறிற்பே ரமுத மாகும்
கொலையினா னளிக்கு மன்னங்
கூறிலவல விடம தாகும்
கொலையினா னளிக்கு மன்னங்
கொடும்பவ மளிக்கு மூலம்
கொலைஞர்தம் மனையி லுண்பான்
கொலைஞனே யாவ னன்றே."

"இத்திற னருள்கைப் பற்றி
யுயிர்க்கெலா மிதத்தைச் செய்கச்
சத்திய மிரகக மின்றேன்
முத்தியைச் சார்கி லார்சற்
* புத்தியால் யோகஞ் சாரும்
யோகத்தாற் பரம ஞானம்
சித்தியா மிதற்கா தாரஞ்
சீவகா ருண்ய மன்றே".

இன்னமும் இதுபற்றிச் சிவஞானதேசிகம் ௨௪-வது வியாசத்திற் றெளிக. நிற்க,

இதுவரை நுவன்றதில் கிரியை சரியை யோகம் ஞான மென்றும், பிருதிவி அப்பு வாயு தேயு ஆகாய மென்றுஞ் சொற்றதற்கு மாறுய, சரியை கிரியை யோகம் ஞான மென்றும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்றும் நூல்க ளுவலும். அவற்றுள் மனததின் அசைவு முதல் எவ்விஷயங்களுங் கிரியையா யிருப்பதால் முதலிற் கிரி யையை வைப்பது நியாய மாயிறறு. இதுபற்றித் திவே- தய சடாக்ஷரோபதேசமென்னுஞ் சிவஞானதேசிகம்

* பத்தியென்பது உருமூன்றென்கிற குரு, லிங்கம், சங்கமம் என்பனவற்றின் வைக்கும் விசுவாசம்

௩-வது வியாசத்தின் ௫௩-வது கேள்வி யுத்தரத்திலும் விளக்கி யிருக்கிறது. ஆகாயத்தைப்போல தேயுவான அக்கினி எங்கனு நிறைந்திருக்கிறதாலும், வாயு அப்படிக் கின்றிச் சில விடங்களிற் சூன்யமாயிருக்கிறதாலும் ஆகாயத்திற் கடுத்த பூதந் தேயுவென்றும் அதிலிருந்து வாயு தோன்றிய தென்று முடிபாம். ஜலம் மரம் கல் இவைகளுக்குள்ளும் அக்கினியுண்டு. அதுபோல் வாயு விருப்பு பதில்லை. ஆனால், வாயுவுக்கு உருவமில்லையென்றும், தேயுவுக்கு உருவமுண்டென்றுஞ் சிலர் செப்பி யயாத்துவர். சிதோஷ்ணத்தால் வாயுவின் அசைவாகிய காற்றடிக்கப் பரிச முண்டாவதனைய தேயுவு மொன்றிற்குக்க உருவ முண்டாகும் யதார்த்தத்தில் வெப்பமட்டுமே யதற் குண்டு. இந்தப பூதியட் புரட்டு வியாசரால் விளைந்ததாக ஸ்ரீநந்திகேஸ்வரர் வெளியிடுகிறார். வியாசராகிய நூல்கள் அனுஷ்டானத்தி லிருந்துகொண டிருப்பதால் அவ்வணமே மேலிரண்டு வகையையுஞ் சிவஞானதேசிகத்திலும் வைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. உண்மை யுணாக.

மேலேசொன்ன கற்பனைகளை யொருத்தன் கைக்கொண்டு பரிபாகப படுவது நல்ல காளைப் பருவமே யாயின உத்தம மாகும். அதின மேற்பட்டது மத்திம மாகும் அதின்மேற்பட்டது அதம மாகும். ஏனெனில்; பாபகாமங்கள மேன்மேலும் அறியாமைபற்றி வளாவதாலும், நரை திரை சோம்பு பெருகிககொண்டு வருவதாலுமாம். சிலர், மூப்புத்தன்மை வந்ததின பிறகுஞ் ஞானசிரியரை யடுக்கவேண்டுமென்று ஆசையான் மொழிவர். அவருக்கு உடம்பிலுண்டான நரை திரையைப்போல காமாதி சித்தவிருத்திகள் நரை திரை கொண்டிருப்பதில்லை. அதனால் அது நியாயமன்று.

மேல் வழுத்திய காரணம்பற்றி ஜீவன பல்வித பாபங்களாற் பீடிக்கப்பட்டுச் சித்தசுத்தி யில்லாதுழலத தகு

வதுமன்றி மரணம் இன்ன நேரமென்றில்லாதிருக்குந் தன்மை கணித்துமாம். ஜாதக கணிதமூலம ஆயுளைத் திட்டமாய்த்தெரிந்து கொள்ளவெனினும் மத்தியில் அப மிருத்யு எய்தினு மெய்தும். இங்ஙனம் விளங்கற்பாலதாய்;

ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

"இன்றுநன்று நாளைநன்று வென்றுநின்ற விச் சையாற், பொன்றுகின்ற வாழ்க்கையைப் போக விட்டுப் போதுமின், மின்றயங்கு சோதியான் வெணமதி விரிபுனற், கொன்றைதுன்று சென் னியான் கோடிகாவு சேர்மினே."

ஆதலொட்டு சாவகாசங் கோருவதெல்லாம் பிராந்தியே யல்லால் விஸ்ராந்தி யாவதில்லை. நல்ல விவேகமுதித்த வன்றே மூப்புந்தனமை தோன்றி விட்டதெனச் சிந் தித்து முக்திக் குபாயந் தேடவேண்டியது அறிஞா கட னமை யன்றே.

, ஒருவன கல்வியைக் கற்றதனுல் நூலின் பயனை வா யாற பறையலாமேயனறி அனுபவிக்க முடியாது. நேயி வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனூர்.

"கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபி
னிற்க வதற்குத் தக."

என்றுசொன்னபடி, ஒல்லையி லனுபவதற்குக் கொண்டு வருபவனே பாலுளியாவான். அவனே அறிஞன.

கிரியை சரியை யோகம் வரையிலுண்டான சித்திக ளெல்லாம் ஒருவனுடைய புதுமணகோல டம்பம் போ லவும், ஞானம் அம மணமகனும அம மணமகளும விவா கோதசவ சங்கத்தையுஞ் சடங்குகளையும் விட்டகன்று தனித்த கிரகத்தில் இரகசியமாய்ச் சென்று இரகசியமா யிருந்து இரகசியமான விஷயத்தை அபிமான அச்ச மேது மின்றி இரகசியமா யனுபவித்து ஆநந்திப்பதுபோலவு மிருந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்னண விஷயம் ஜீவாத்

மா பரமாத்மா... தால் அஃதித்தகைமை யுள்ள... அனுபவி... மாவுக்கு வெளியாமேயன்றி இதுஙலஞ் செவ... யிடச் ...டா, அஃது அசிரவசனீயம்.

பிராண ... அடையோக சித்தியாலு... பக்தியால் ... சித்திக ளுண்டாம். அ... ஞானிக்கு வேண்டு மெனபதின்று. ஆனல், ... பாசனுனுக்கத்தோடு கூடிய பிரம்மக்ஞானி ... களை ஜீவர்கள் ... யாறறலாம். திரு... நாயனுர்

"பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்குமு மற்று
நிலையாமை காணப் படும்."

என்று சொனன படி, முத்திக்குச் சித்தி வே...மென்ப தின்று. பற்றறுததலே வேண்டும. புவனபோக சரீர ... ஞ்சையாகிய வெளிப்பறறும்; அநதாக்கரணம் ... தத்துவ வாஞ்சையாகிய உட்பற்று மறு பது சமுசார பந்தம் ... துறவு மார்க்கத்திலேயே அதிகமுமு கூடும.

...வு.

துறவு மார்க்க ... பொன்னிற் பதித்த இரத் தினம் போலாம். இல்லறததுறற ஞானம இரும்பிற் பதித்த இரத்தினம் போலாம். ஒரு ஜீவனுக்குத திருவா ன து மறுஜென்மமில்லைய என்றைப ... மாதவா சாரி யென்னும் ... ஸ்ரீதேவியார் ... சரு திப் பிரமா... ம், ஏனெனில், தானனுபவிக்கவென்று தேசம் ... போகங் ... தது வேறு ... டாம். அலாமல், ... வேள் விருதயம் ... காரியம். இல்லிவா ... விருதயம் ... இது ... மன்றே.

இந்தமுறைவை; முதன் முறையாக வெளிப்பற்றுகிய உயிர்ச்சாபு பொருள் பென்னும் உளைக் வகையையு மொழித்துப் புறந்துறவாகவும், அதற்குமேல் அதன் கண்வைத்த அவாவினை தழைக்காதறுதது இரண்டா முறையாக இந்திரிய நிக்ரகம்பண்ணி பின்னர் முன்ன ரேறியிருந்த கரண வாதனையையெழாமல் நசித்து உட்டுற வாகவும் கொள்ளவேண்டும். அதற்குமேல் நனவிற் சுழுத்தியைப் பெறறு, அதற்குமேல அஞ்ஞான நிவிர்த்தி பண்ணி, அதற்குமேல் ஜீவதரிசனம் பண்ணி, அதறகு மேற் பரை தரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேற சிவதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல துவைதமான ஜீவ வியல் கெட் டுச், சிவ வியலாகிய அத்வைத ஐக்பய கூடவேண்டும். அவற்றினுள் வருகிற விவரணத்துடன அவ்வனுசந்தான வியல்பு கணித்துப் பின்னே விவகரிப்பாம்.

மேலே வலதத்திய வெளிப்பற்றிலுற்ற மனைவி மகா வாஞ்சையைப் புறப்பற்றென்றும், சரீரவாஞ்சையை இடைபபற்றென்றும் துப வகையாய்ச் சிலா சொல்லு வர். அப்படியாயின, பற்று மூவகையாம்.

உட்பற்றெழிந்தோரிற சிலாபால் புறப பற்றிருப்ப தாகவும் காணும அஃது. — வேரறுந்த கொடி சிறிது போது பச்செனறிருததல பொனறும். இங்ஙனம் அகப் பற்றுகிய வேரை முதலிலகழ்ந்துவிட்டாற் புறகம் புறப் பற்றுகிய கொடி தானேயுலாந்துபோமே யென்றாகிக் கவரும். அது முறைமையனறு. ஏனெனில்; முட்களு டைய செடியை கொடிஷய முதலிம களைந்து பின்னர் வே ரைக்கன் பகழ்தல்போல புறப்பற்றையே முதலிலறுக்க வேண்டும். இவ்விதமே திருவள்ளுவா திருமூலர் திருவெ ண்காட்டடிகள் சாந்தலிங்கஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ குமாரதேவர் தாயுமானவா முதலானோ சம்மதமும். ஆனல் காமம் வெகுளி மயக்கம்' என்னு முக்குற்றங்களான முட்களி

லலா ஞானஜனகன் முதலியோர புறப்பற்றுகிய தளைவு களைக் களையாமல வகிர்த்துகொண்டு உட்பற்றுகிய வேரை யகழ்ந்ததுமுண்டு. இது பொதுவிதியன்று. காரணம. முக்குற்ற முடையாரே ஜகமுழுதுமாயுள்ளார். கூரத்துழி கடகும் பிடித்த வனைக் கொல்லாவிரதியல்ல னெனல் போல், இந்திரிய வாசனுபோகியையும் இந்திரிய நிக்ரக முடையோனல்லனென்று ரெலாம். சைதன்ய சாந்த சந்தப பிரம்மானந்தமாகிய யானையை யினையாய்த்தேடுஞ்சிங்கம, யானை தப்பிப்போயிறறென்றால் விஷயானந்தமாகிய தேனையை யுண்ணுமா? உண்ணு. ஜனகாதி நால்வாக்காகப் பரமபதியாகிய சிவனே துறந்து கல்லாலின் கீழடைந்து ஞானசமாதி முறையை யறிவித்ததாக ஆகமங்கள் சொல்லுமாயின், உயிர்த்தொண்டுகளாகிய திரிமலத்தோர துறவிலாது கொளுஞ்சமாதி என்னசமாதி? அந்தோ மோசம்! மோசம!!

ஆணவமாகிய அகங்காரத்தோற்றமும் * ஆத்மாவின் சாயையும் அயமும் அக்கினியும போலப்பிரிவின்றிக் கலந்துள்ளதை ஞானத்தாற் பிரிந்தத தனனைத் தரிசித்துச் சச்சிதானந்த மஹோற்சவங் கொண்டாடுதற்குத் துறவே இரக்ஷாபந்தனமாகிய காப்புக்கட்டாகும்.

துறவுக்குரிய கட்டளைகள்.

பற்றறுத்து மனம் ஏகாகாரப்பட்டுத் துறந்த விவேகியானவன்;

(க) கௌபீனமேனும, சுத்தவஸ்திரமேனும் அழுக்கில்லாததா யணியக்கடவன்.

(உ) வஸ்திராலங்கார பூஷணாதிகளையும், வாசனைகளையும் அபேக்ஷியாதிருக்கக்கடவன்.

(ங) தான் புசிப்பதில் வாய்த்ததை வாங்கிச் சுவையின்றி யுண்ணக்கடவன்.

---

* ஆத்மாவின் சாயை . சிதாபாசன்.

(௪) அன்பினா லளிக்கும் அன்னபானாதிகளை அருந்தா திருக்கக்கடவன்.

(௫) குறையற்ற பல்லோடு நிகழக்கடவன்.

(௬) அவசியமானதன்றி மற்றும் வார்த்தையொழிந்தவனாய் வாழக்கடவன்.

(௭) * தசனங்காட்டி நகையா திருக்கக்கடவன்.

(௮) பாஷண்டவாதமான மதாபிமான தர்க்கங்கட்குக் கர்ணங்கொடாதிருக்கக்கடவன்.

(௯) வர்ணாச்சிரம பேதாபேதங்களை விட்டுவிடக்கடவன்

(௧௦) ஆசிரியனையும், அறிஞர்களையும், ஆரணிய வாசிகளாயுள்ள தபவேஷதாரிகளெவரையும் வந்தித்துக்கொள்ளக்கடவன்.

(௧௧) யாவரேனுந் தனக்குச்செய்யும் வந்தனை வழிபாடுகளைச் சிவப்பிரீதி செய்யக்கடவன்.

(௧௨) வெட்ப தட்பஞ் சகிக்கக்கடவன்.

(௧௩) தரையிற் படுக்கக்கடவன்.

(௧௪) ஊணுறக்கத்தை யற்பமாக்கி யோகநித்திரையா யுறங்கக்கடவன்.

(௧௫) பல்லிடத்தும் பயமிலாது உண்ணேக்காயுலாவக்கடவன்.

(௧௬) பிரேதம் பிழைக்கினும் வியப்பென நோக்கா திருக்கக்கடவன்

(௧௭) அறியாமையால் பிறர் செய்யும் பிழைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளக்கடவன்

(௧௮) பெருமை யில்லாதவனாய்க் குழந்தைகளைப் போற் குணங்காட்டி யிருக்கக்கடவன்.

(௧௯) நான் எனதென்னும் அபிமானச்செருக்கை யறுக்கக்கடவன்.

* தசனம் : பல்.

(உ0) சென்றதையும், நடப்பதையும், வருவதையுங்குறித்துக் கவலையற்றிருக்கக்கடவன்.

(உக) ஒன்றில் விருப்பு வெறுப்பின்றி, நலமும் பொலமும் சமமாய் பொன்னும் ஓடும் ஒன்றென மதித்து நிர்விகற்பமாய் விளங்கக்கடவன்.

(உஉ) ஈஸ்வரோபாசனையை இடையறாது விருத்திக்கக்கடவன்.

(உங) தனது தபானுபவத்துண்டாகும் சிவரகசிய தோற்றங்களை அவசியமின்றி வெளியிடாதிருக்கக்கடவன்.

(உச) தன்னுடைய யெண்ணத்தைத தனித்திருந்தே முடிக்கக்கடவன்.

(உரு) பரமசிவத்தின பதப்பிராப்தியாகிய கைலாய வீடடையுமளவும் இந்தத்துறவிலிருந்து சாதிக்கக்கடவன்

துறவிக்கு ஞானவிசாரந்தானமே ஸ்நானமும், உகந்த கோலமே ஆசாரமும், வாயபததை வாஙகி யுண்பதே பூஜையுமாயிருக்கும். இந்நிலையையே சுத்தசமாதியென்றும் ஆன்றோ ரதிபபார.

மேலே பிரகடஞ்செய்த கட்டளைகளிற சில பரிசுகள் குறித்து இங்ஙனந்தெளிவாய வெளியிடுவேம். உஉ - வது கட்டளையான ஈஸ்வரோபாசனையை விருத்திபபத்தெப்படியென்னில், தனக்கு ஞானாசிரியா போதித்த முறைகொண்டே. அதில்,—கடவுளபேரில நல்ல பிரியமாயும், மரியாதையாயும், பிதா பிள்ளையென்கிற முறையாயுமிருக்க வேண்டும். வாத்சல்யமாய, அதாவது உளளுருககமாய் நாடவேண்டும். கன்றைத்தேடிப் பசு கத்துவதுபோற கதறவும வேண்டும். தன ஏலா நிலைமையை நினைந்து பிதாவே! நீர என்று வந்தருள்வீரெனப் பெருமூச்செறிந்து மயிர்க்கூச்செறிய என்பு நெக்கு நெக்குருகத்

தேங்கித்திகைத்துத் தியாத்துவஞ்செய்து காணக்கிடைக் குமோவென வுள்கிக் கண்ணீருகுத்துத தாரை தாரையா யொழுக அழவும் வேண்டும். நல்ல தோத்திரமாய வேதா ந்தரசமாய் தானேயாவது பிறர் பாடியதையாவது அன் பாய்ப் பாடவும் வேண்டும். அப்படிப் பாடுவது அதிகச் சப்தம் போட்டாவது, ஆலாபனம் பண்ணியாவது, அன் னியர் செவிக்கின்பமா யிருக்கவேணுமென்றாவது பாடொ ண்ணு. ஏனெனில்; மனம் சுதவழி செல்லுமெனபது பறறியன்றே. ஆதலால், இரக்க வுருக்கங்காட்டி தெய்வ முன்னிலையிற் சொல்லுவதுபோல இலாலனைப பதமாய் விரைவில்லாததாயப் பாடவேணடும்.

பிராமாணியம்.

பிரமன் தேவர்கட்கு வடமொழியிலருளிய பிரமகீதை ப்படி, தத்துவராய சுவாமிகள் தென்மொழியிலரு ளிய பிரமகீதை ஐதரேய வுபநிடதப்போ நளின் சேடமும் கைந்திரிய வுபநிடத தாற்பரியமுரைத்த வத்தியாயம் சுரு-வது செயயுள்

"உலகியலபாய கீதைக்கு முவந்தருளு மிறை யென்று, லெகியலைவ திகக்கீதைக் கேள்செய்யா னிறையதனு, னலமிகுபத பொருள்வேண்டி. னலமிகுபத தியிலேனும், பலமிகுநற் கீதைக ளே யெப்பொழுதும பாடுவான்" ‌

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத் திருச்சதகம் கக - வது பாடடு.

"ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப், பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய் கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடுகின்றிலை சூட்டு கின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செயவதொன் றறியேனே."

இப்படிக்கான நிஷ்காம பக்தி விசுவாசத்தால் தெய்வ நேசங் கிடைப்பதுமன்றி, உண்மைஞானமும் உண்மைய ருளும் பிரகாசிக்கும். சிறந்த பக்தி விசுவாசத்தைக் கட்டுவாங்கனென்ற அரசன் இரண்டு நாழிகை செய்ததி னின்று அப்போதே அரிய மோக்ஷத்தைப்பெற்றதாகவும் பிறவும் அனேகா அவ்விதம் பெற்றதாகவும் அபூரிதமின்றி வெளியாவதால், அவ்வித பக்திவிசுவாச சாதனங்கள் சிறந்த தத்துவக்ஞானிக்கும் அவசியம் வேண்டியதுதான்.

பரமசிவத்தின் அருளைத் திரக்கமாயப் பெறறகுட் புவன போக மூலமான திரப்பியமெனும் பொருள் எதிரிடை யாகு ம அதைத் தொலைத்துத் தம்மை நாடிநின்ற தடஸ் தமான ஆத்மாவுக்கே சிவம அருளபுரிந்து தேவையான சிறபைத் தாமே கல்மும. ஆசையுள்ளவனப்படியாவ னேல, அவனிடத் துள்ள தெல்லா முரிந்துகொள்ளும். இது சிவசுபாவமே

தவத்துக்கங்கமாய ? டை...ய சிகைகயேனும் வளா ககவேண்டும். அல்லது முணமத்ரு செயதுகொள்ள வேணடும்.

இதன் பிரயோஜனம்பற்றிய பிரமாணம், சிவபுண் ணியத்தெளிவு ௬௩ - ௬௪ - வது தாழ்கள்.

"பதர் நான்முறை வேணி பரித்திடி லொரு வற்றுற வேணியையாம் லொன்றிக்கு மெத்து மக்கள் மேத பலத்தினைச் சத்தியமே மவனை நாமொ றுறுஞ் சாதமே"

"அண்ட வானனுக கன்மொடு முண்டித்தங் கொண்ட நீள் சிகை யாயினுங் கொண்டோர பண்ணு ருஞ்ர மேத பலத்திலோ [ர் மொண்டி சழ்ந்த தினங்கொறு மெய்துவார்"

தவேஷதாரிகளாகிய ஈசனடியார் எக்குலத்தாராயி னுந் தென்படில் சங்கோசமின்றி வந்தித்தல் கடமை.

மாறுபடிற தீதாகும். இல்லறத்தும் துறவறத்தும் இது பொதுவே.

பிரமாணம்.

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாசவிளக்கம்

சஉ - வது யாப்பு.

"எந்தக்குலத்திற் பிறந்தாலு
மீசனடியாராக விழுக்கில்லை
நிந்தைசெய்வோர் நரகுறுவார்
நித்தனாணை யையமில்லை
மைந்தரோடு மனைவியோடு
மாளாதிருந்த நிதியோடும்
எந்தையடியார் மனங்கலங்கி
லீரேழுலகுங் கலங்காவோ"

துறவுநெறி நின்றோர்க்கு மண்ணத்தில் இகழ்தலும் புகழ்தலு மில்லாமலும், பின்றொடாத் தன்மையுமல்லாமலும வாய்ந் தீதையே யுண்ணவேண்டும். காடிக்கூழுண்ணுங்கால் வெறுப்புறல் தவக்குறைவாம். வாய்ந்த பலியைச் சிவச்செய லென்றே யுண்ணத்தக்கது. மற்றப்படி யெண்ணல் ஜீவச் செயலாய் முடியும்.

சிவச்செயலை மறந்து ஜீவச்செயலால் தனக்கு இடுக்கண் வருவதாயச் சிந்தித்து எவரையுஞ் சபிக்கொணாது. தபமுடையோ ரவ்விதஞ் சபிப்பது சிறு பிள்ளைகள் பாவலீலையில் குட்டினவ னிருக்கக் குட்டாதவனை மற்றொருவன் காட்ட அவனைத் தாக்குவதுபோ லாகும். அதனா லரியதபமும் போம்.

போந்தசான்று.

அருங்கலைப்பாணி.

"கோப மிக்கவ்வோர் தேவ ராறுவார்
குறுகு வோர்தமைக் கொடிய நோய்புகும்
சாப மிடுமோ தவர்க ளாயினோர்
தலைமை மிக்கதந் தவமி ழப்பரோ".

தவ நெறியி லிருக்கப்படுவதா லுண்பதும், அதிக நித்திரைவருதா லுறங்குவதும், பகல்நித்திரை புரியா திருப்பது மொழுங்காகும் பிறவித் துன்பத்துக் கஞ்சினோர்க்கு நித்திரையும் வாரா. பின்னர் பேசப்படும் ஞானசமாதி கூடாதிருந்து உறங்கு நாளெல்லாம் மனிதப் பிறப்பான நாளினும் வீணே கழிந்த நாளாகும்.

நோயகற்றமின்றி மிகாமலுங் குன்றாமலு முறங்கி சித்திரமேபோற் சுகாசனத் தசைவற விருந்து யோகம் பயிலில், காமம் நிலமேலுபவருந்தா. நித்திரை மிகுந்தவிடத்தும், சமாதிகூடுமிடத்தும் மன மிறத்தலினாலும், பசிமிகுந்தவிடத்தும உடலை நிசரிக்கு மிடத்தும மனக்களிப்பு மடிதலினாலும், பிரவிடபிணியை நினைக்குமிடத்தும் வீட்டினபத்தை நினைக்குமிடத்தும் முறையே அச்சமும் ஆசையுந் தோன்றலாலும், காமம் பொருந்தற்கிடமின்று. புழுக்குடையு மலப்பொதியாகிய யாக்கை என்றைக்கு நீங்க யாருஞ்சுகப்படுவே மென்றுள்கும விவேகி, சரீர சம்பந்தமான பெண்ணாசையை யிச்சிக்க ஹேதுவில்லை. நாய்க்குத் தருவிற றதந்திய அணில் கிட்டாதுபோயினும் கண் டிச்சைப்படல்போல் முன்னுளூற்ற மாதவமுடையார்சிற் சிலர் மாதரைக் கூட வியலாவிடினும் அரம்பையாதி ஸ்திரீகளை நோக்குற் றறிவழிந்தனர். அஃது துறவாமா? சிறு கன்னிகைகளைப் பரிகாசமாய் இவளென் பெண்டென்பவன், தனபுத்திரியை அம்மனைஞ் சொல்லத் துணியான். ஆதலால் அதுவுங் குற்றமன்றோ. ஆயின், இவ்விடயத்துப் பிழைபடாதுய்வ தெங்ஙன?

ஆண்குறி யெழுப்பமற்ற விருத்தாப்பியனும் நபும்சகனும் ஆண்மைமற்றவனும் ஸ்திரீகளைத் தழுவவிரும்பலால் அது மனத்தினிட முண்டாகிற காம மாகவும், வியசனத்தாலேனும் துறவுநெறியாலேனும் ஸ்திரீகளின்பத்தை விரும்பாதவனால் ஆண்குறி யெழுப்பமானவுடன் அவ்

விரகந் தோன்றலால் அது உணவினிடமுண்டாகிற காம மாகவும் இருவகை காணலாம். இவ்விரு வகைக்கு மிட மான உணவையும் மனதையும் அடக்கினாலன்றி ஒரு வருக்குங் காமனோ யடங்கா. இது துணிபு. உணவு விவ ரத்தைப் பின்வரு முத்தி யிலக்கண வியாசத்தி னுரைக்கலாம்.

கறபுடையாளுக் கிக பரத்து மின்பம். வியபிசாரிக் கிக பரத்துந் துன்பம். அதுவன்றிய நிராசை யுடையார்க் கிக பரத்து மின்பமும், கூடா வொழுக்கமுடைய கபட சன் னியாசிகட் கிக பரத்துந் துன்பமுமே யாம்.

துறவி, புண்ணியம் முற்பட்டனவுமான இருவகைப் பண் டங்களையன்றி வேறெதையு மேற்றுக்கொள்ளலாகா

பாழ்ங் கோயில் முதலிய விடங்களில் இராக் காலங் களி லிருக்கினும், சிவனாற் காக்கப்படு முடம்புக்கு மததி யில் யாதொரு அழிவு மில்லையென்று சிவச்செயலே விடா துகொண்டு யாக்கையை யிறைவன்பா லொப்புவித்து ஞான மொன்றினையே பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பேய்களானும் பூதங்களானும் தேவர்களானும் ஞான சமாதிக் கிடையூறு சம்பவிக்கினும் விடாப்பிடி பிடித் திருத்தலே இலபிக்கு முக்திக் குபாயம்.

தைத்யர் இராக்ஷதர் தேவர் முனிவர் சித்தர் வித்தியா தரர் முதலியோர் அஷ்டமஹா சித்திகளையும் ஊர்த்த போகங்களையும் ஏற்கும் பொருட்டு பீதி ரோசம் ஆசை கருவம் அபிமானம பசி தாகம் முதலியவை இறையேனு மனத்தினகட பொருந்தாது நீத்துத் தவ மிழைத்தெய்து வாராயின், அச்சித்தி புத்திகட்கும் ஜேஷ்டமான வீட் டின்பமாகிய நித்திய ஏகவடிய மூல போகவிஷத்தினை மேற் பகாத்த பீதி முதலியதுளரோ ரெயதுவரோ? எயதார். ஆதலால், அவைகளைக்கனமே தபானுபவசு சுவானுபூதியி லுயர வேண்டும்.

ஜீவகரணங்கள் சிவகரணங்களாய விளங்குவதே அருட்டரிசனமாகும். அந்தத் தரிசனமே தன்னையுந் தலைவனையுந் தரிசிக்கச்செய்யும். தன்னைத் தரிசிக்கும் போதமாகிய சிவஞானதீபத்தை அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரஞ் செறிந்த அகத்தழி பிரகாசிக்கச் செய்யு மவதரம் அங்க மறற படிகம் போனறு தானாக வியாபியாயச் சிவத்தினறிவிலே கலந்து நின்று கண்ணுங் கதிரவனும்போ னிகழும் ஆன்மாவைக் காண்பதுடன், அங்குள்ள இரகசியமெல்லாம் ஒழியாது தோன்றும். அவ விரதநாநதத்தைப பின்னே பேசப்படும். இம்பா குயிற்றுவ தென்னையேல், பிராணாயாமத்தை அடையோகத்துக்கு எட்டங்க முள்ளதேபோல், நுவன்ற சிவஞானத்தை அப்பியாசிக்கும் ராஜ யோகத்துக்கும எட்டங்க முண்டு.

எட்டங்க விவரம்.

(க) **இயமம்.** அதாவது — விஷயங்களில் மனத்தை விடாது தடுத்தல்.

(உ) **நியமம்.** அதாவது — ஆத்மாவை அசுத்தப்படுத்தக்கூடிய விஷயாதிகள் தன்னிடம் தோன்றுமாயின அப்போதைக் கப்போதே நீக்கித் தன் கொள்கையை மேற்கொள்ளல்.

(ங) **ஆசனம்.** அதாவது — தனக் குபாதியில்லாமல் எப்படியாவது நிருபாதிகமான ஓராசனத் திருத்திக்கொள்ளல். அது கிடக்கையிலேனும் இருக்கையிலேனுங் கூடும்.

(ச) **பிராணாயாமம்.** அதாவது — இரேசகத்தையும் பூரகத்தையுங் கும்பகத்தாற் றடுத்தல். எப்படியேல், உண்மையற்ற கடாமடாதி தோற்றங்களை யுண்மையென விச்சித்து வாயுவைப்போற் சுழலுகின்ற வாயு வம்சமாகிய மனத்தை விருத்

தியொன்று மின்றி ஹிருதயகமலத்தி லடைத்தல்.

(ரு) **பிரத்தியாகாரம்.** அதாவது — பகிர முகத்திற் செல்லும இந்திரியங்களை அந்தர முகத்திற் றன் மனதோடு சேர்த்து உறுதியாய் அதாவது இந்திரிய விஷயாதிகளாகிய பலடாணங்கள மனமாகிய பாஷாணத்தின் மீது குப்பல் குப்பலாய் வந்து பாயினும் அது அசைக்கப்படாதிருப்பது போன்றும். விஷயாதிகளில் வெறுப்புற்றவனுக்கே இது சாததியமாம்.

(சா) **தாரணை.** அதாவது — அந்தர இந்திரியங்களால் துவைதமற்ற ஒரே வஸ்துவை உள்ளுக்குள தியானித்தல். விவரம் விஷயவாதனையினறி பரமாத்மாவை நோக்கி நிறறல்.

(எ) **தியானம்.** அதாவது — தற் சொரூபத்தை நாடுதல். தாரணையினை மேனபாடே இநதத் தியானமாகும. இது எல்லாருக்கு மெளிதிலெயதா. ஆதலால விஷயாநந்தஙகளிற பகிர முகம் போம் மனததை மீட்டு மீட்டு நிரோதஞ் செயது பரமாதமாவை எஙகு நிறைந்து பூரததிகரமான சினமய சொரூபமாய்த தியானிக்கத் தககது. இதுவே **பிரம்மோபாசனை.**

(அ) **சமாதி.** அதாவது — உள்ளும் புறம்பும ஒளிவாகந் தானேவிளஙகி அசஙகமாய்த் திரிபுடியைக்ய ரேயததமுநதி நிறறல்.

பிரமாணம்

ஸ்ரீ குமாரதேவர் பிரயசித்தி யகவல்.

"காமாதிகளைக கைவிடலியமம்
விட்டபொருள்கண் மேவிடிற்றள்ளி
நிற்குதனியம நிருபாதிகமாய்

ஓராதனத்தி லுறைகுத லாதனம்
நாமரூபத்தை நாடுமனத்தை
இருதயமதனி லிருக்கப் புகுத்தல்
பிராணயாமம் புறவிடயத்தைப்
பெயர்த்துளே மீட்டல் பிரத்தியாகாரம்
விடயவாதனையை விகற்பற நிறுத்தல்
தாரணையாகுந் தற்சொரூபத்தை
நாடறியான நவிற்றிடுபுறமும்
உள்ளுமற்றவ வொளிதானேயாய
ஒத்துநின்றிட லே யோங்கியசமாதி
ஆதலினிந்த வட்டயோகமதும்
பிரமசித்தி பெறுதற்கங்கம்."

அங்கம் எட்டிலும், ௧-முதல் ௭-வரையுள்ளவை **துவைதமாகிய** சபீஜ மென்னும் **சவிகற்ப** மாகவும், ௮-வது **அத்வைதமாகிய** நிர்பீஜ மென்னும் **நிர்விகற்ப** மாகவுஞ் சொல்லப்படும்.

சவிகற்ப நிர்விகற்பவிவரம்.

சவிகற்பம் ௨-விதம் அதாவது **திருசியானுவித்த சப்தானுவித்த** மென்பனவாம்.

மேற்படி சவிகற்பமாவது — மனோவியாபாரத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமாவே சாக்ஷியென்று கண்டு அதைத் தன் ஞானத்தாலறியப் பரமாத்மாவைத் தியானித்து நிற்றல்.

நிர்விகற்பமாவது — சமாதியிற்றன்னை யறிந்த வவதாரம் காசமற்ற கண் சூரியப்பிரகாசத்தோடே சோதல் போலிற் பரிச்சேதனமின்றி விபுவாய் பிரமமாகிய பரமாத்மா நானேயென்று நிற்றல்.

சவிகற்பத்தில் திருசியானுவித்தமென்பது — வெளி வஸ்துக்களை நோக்கி அவைகளின் சத்தினின்றும் நாமரூபத்தைப் பிரித்தல்.

சவிகற்பத்தில் சப்தானுவித்தமென்பது — சச்சிதானந்த பிரமம் மட்டுமே உலகிலுண்மைப் பொருளென்று தியானித்தல்.

குறிப்பிட்ட வஸ்துவினிடத்துக்கூடிய சவிகற்ப சமாதியின் முதிர்ச்சியே அகண்டமாய் நிற்கக் கூடிய நிர்விகற்பத்தை யளிக்கும் சவிகற்ப மற்றதே நிர்விகற்பம். இதுவே **சிவோஹம்பாவனை.** சோஹம்பாவனையென்றுஞ் சொல்லுவர். 'சோஹம்' என்பது — அவன் நான் என்னும் ஓர் மஹாவாக்கியமாகும்.

'நிர்விகற்ப சமாதி வாய்க்குமுன் ஒருவன் நானே பிரமமென்று சொன்னாலும், பாவித்தாலும், நினைத்தாலும் பிரமஞானத்தை அறவும் பெறாமல் கொடிய நரகமே போய்ச் சேர்வன். பிரம்மஞான திருஷ்டி யொருவனுக்குண்டாகித் தன்னையுந் தலைவனையுந் தெரிசித்திருப்பானாயின் பரிசுத்த தேஜோமய ஞானசொரூபியாய், எவ்வாற்றானு மழிவற்ற ஜீவன் முக்தனாய், சர்வ அண்ட பிண்ட சராசரங்களினும் நடந்த நடக்கிற நடக்கப்போகிற சமஸ்தத்தையு மறிந்தவனா யிருப்பான். இந்நடுப் பிடிபடாமல்,' அத்வைதக் கொள்கையி லனேகர் **நானே பிரம்ம** மென்றலைந் தருளி லாது கெட்டார்.

இயம்பிய எட்டங்கத்திலும் ஞான சிவராஜ யோகத்துக்குப் பிரதானமானவை தாரணை தியானம் சமாதி என்ற மூன்றுமே. ஏனையவை தாரணையிலடங்கி யிருக்கின்றன.

சவிகற்பசமாதி, தாரணை தியானம் போல அகமும் புறமுஞ் செய்யலாம். ஞான சிவராஜ யோகமானது உள்ளுக்

குள்ளே [illegible] ரிக் கழிக்கரிய காலத்தில். அவ்விதமே [illegible] சமாதி முறை கூடும் விதத்தைப் பின்னே கவனி [illegible]. ஆண்டே பிராணாயாம விவரமுந் தெளிவாய் வெளியாம். இம்பா கவனிட தெல்லையேல் ;

திரிபுடி விவரம்.

சமாதியிற் கூறிய திரிபுடி யாதெனில், (க) ஞாதுரு (உ) ஞானம், (ந) ஞேயம் என மூன்றும். ஒருவஸ்துவை காணக்கூடியவனே ஞாதுரு. அப்படிக்காணக் கண்ணயிருந்ததே ஞானம். அந்த ஞானத்தாற் காணப்பட்ட சைதன்ய வஸ்துவே ஞேயம். இவற்றுள், த்வைதமான முதலிரண்டிய மூன்றுவதான வஸ்துவின் தன்மையைப் பொருந்துவதே ஐக்யம்.

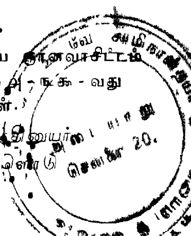
தியான மாந்துவம்.

ஏழாவ தங்கமாய் வழுத்திய தியானத்தை நிந்தை மருவுமூட னொன்றும் செய்யப்படுவது பதின்மூன் றினை நேரமாயின கோதான பலனையும், நூறிமை நேரமாயின் ஆயிர மஸ்வமேதப் பலனையும், அரைக்கடிகை யாயின் இலக்ஷ மஸ்வமேதப பலனையும், ஒருகடிகை யாயின் இராஜசூயயாகப பலனையும், பதினைந்து கடிகையாயின இலக்ஷம ராஜ சூயயாகப பலனையும், ஒரு நாளாயின பிரம்மப் பிரசாபத்தி லமாதலையு மடைவித்த தருமென வறியலாம்.

உதாரணம்.

வசிஷ்ட மஹாமுனிவ ரருளிய ஞானவாசிட்டம் தேவபூஜை கதை நஎ-நஅ-நக-வது செய்யுள்கள்.

"திகழா த முமத்தது வந்தியுயர் தியான முபகா ரங்களிலே

நிகழ்பூ சனையா[illegible]
பிறிதோர் [illegible]ளிலுற்
புகழமைய யுணர்வு கிடையாது
பூரண நியாஸ பூசையினை
யிகழ்மூடர் சளசெய் யினும்பதின்மூன்
றிமைப்பிற் பசுவீந்துளபேறும்.”

“இயலார் கடவு ளாந்தன்னை
யிமை நூறளவும் பூசிக்கி
லயமே தத்தி லாயிரமாம்
பேறு மனைநா ழிகைப்பூசை
முயலவா ரிலகக மயமேதப்
பயனைப் பெறுவர் முறைமையினற்
பயனுர் பூசை யொருகடிகை
பண்ணில் ராஜ சூயபலம்.”

“பாச மின்றி யுள்ளுணர்வைப்
பதினெங் கடிகை பூசிக்கில்
ராச சூய விலக்கஙிக
ரிவ்வா றொருநா ளருச்சிக்கி
லாசி லாத பரவொளியி
லமர் லாகு மிதுதானே
யேசில் பரம யோகமிது
தானே பரம கிரியையுமே.”

வழுத்திய சமாதியில் அறிவு மயமான ஆதமாவைத் தரிசிக்க வருமுறையும் நிற்கு நிலையு மெப்படி யென்னில், போககாண்டம் ஏழில் (க) மாயையைச் சிவதத்துவமும், (உ) கலை (ங) காலம் (ச) நியதி இவைகளைச் சத்திதத்துவமும், (ரு) இராகத்தை ஈசுரதத்துவமும்,

(௬) புருடனை [illegible]சாதாக்கியதத்துவமும், (௭) வித்தையைச் சுத்தவித்தையுமாய்த் தூண்ட, பிரேரககாண்டம் ஐந்தில் (௧) ஈசுரதத்துவத்தை இச்சாசத்தியும், (௨) சாதாக்கியம் (௩) சத்தி என்டவைகளைக் கிரியாசத்தியும், (௪) சுத்தவித்தை (௫) சிவதத்துவம் என்பவைகளை ஞானசத்தியுமாய்த் தூண்ட, கரணங்களை அக்கரங்களும், அக்கரங்களை மூர்த்திகளும். மூர்த்திகளை மேற்கண்ட இச்சா ஞானக் கிரியைகளுமாய்த் தூண்டக் காரியப் படுவதன்றி தத்துவங்கள் தாமே வந்து ஆத்மாவைப் பொருந்தா வென்றும், அவ்வாதமா தானே வந்து தத்துவங்களைப் பொருந்தா தென்றும், பெந்தத்திலும் முத்தியிலும் விட்டு நீங்காம லிருக்கிற அருளுக்கே இது சுதந்தர மென்றும் கண்டுதனக்கொரு சுதந்தரமு மின்றி ஞேயத்தழுந்தி நிற்பதாம்.

ஞானசிவராஜயோகம் எவ்வருக்தும் பொதுவேனல்.

மிழாறிய எ டங்கஈ திலை தாரணை தியானம் சமாதியெனு மூன்றையும பிரதானமாக வுடைய இந்த ஞான சிவராஜயோகத்தை எந்த மதஸ்தரும் இல்லறத்திலேனும் துறவறத்திலேனு மனுஷ்டிக்கலாம். அதற்கு விஷய வாசனைகளே முதலி லடங்கி வரவேண்டும். அவ்வாசனை கெடுமாயின், சுத்தித்த தாமபிரத்திற்களிம் பூறுததுபோல தானே சுத்த வாசனையால் விஷயங்களோடே கூடினும் பெந்தமின்றித திடஞானகாரமாய்ப் பிரகாசிக்கலாம். இதற்கு அமலராமாயனத்தி லதிரதததபடி பகீரதன் சித்துவசன முதலியோா சரிதங்களே சான்று.

இந்த ஞானனுபவ யோகத்தை இரண்டுவிதமாய் அனுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டும அதாவது:—

௧-வது பரோக்ஷஞான யோகானுபவமாயும்,

௨-வது அபரோக்ஷஞான யோகானுபவமாயுமாம்.

க-வது பரோக்ஷ[illegible]ம்.

(க) மனதை ஒரே யிடத்தில் வைக்குந்தன்மையி லுண்டாகும் ஆத்ம மனோபாவனுனுவமானது பிர்ம்ம ஞானபாவனுனுபவ மாகவேண்டும். இதற்கு லக்ஷிய பாவனுனுபவம் என்று பெயர்.

(உ) இந்த லக்ஷியபாவனுனுபவத்திற் கவலையிருக்க வேண்டும்.

(௩) இதன்மேல் ஞானதிருஷ்டி யனுபவம். அதாவது:—சர்வதத்துவலயானுபவம், பிர்ம்மபாவனுனுபவம், பிரம்மலக்ஷியானுபவம், பிர்ம்மதரிசனுனுபவம், பிரம்ம திருஷ்டியானுபவம், பிர்ம்மசொரூப லயானுபவம், பிரம்ம ம்ங்ச ஐக்யபோதானுபவம், பிர்ம்ம மயத்தோ தன்மை சர்வவ்யபதாரதானுபவம் என்பவைகளாம்.

(௪) இதன்மேல் ஆத்மப் பிரம்மசொரூப லய போத பாவனுனுபவம். அதாவது:— மேலே சொன்ன அனுபவத்தைக் கெடுத்து உயாவதாம்.

(ரு) ஆத்மப்பிர்ம்மாங்ச லய போத பாவனுனு பவமாயிருக்கவேண்டும். அதாவது —துவைதமானதமும, தேடுகிற தன்மையும், ஒரு இடத்தில் வைக்கிற தன்மை யும், அறிகிற தன்மையும், பார்க்கிற தன்மையும் தவிர் கிறபதாம், இவாதசாந்தவிவரம் பின்னே வரும்.

(சா) மனம்-க, ஆன்மா-க, பிரம்மஞானம்-க ஆக மூன்றும் ஐக்யபோதபாவன தீதானுபவமா யிருக்க வேண்டும்.

(எ) மேனிகழ்ந்திய ஆறுவிதத்திலுமடங்கினை வஸ்து வாகக்காட்டும். அதாவது — சர்வபாவனுதீதானுதி சத்ய நித்ய ஸுதோ கேவல மாத்ர மயானுபவ மாய்க் காட்டும்.

முதலிற் சொன்ன லக்ஷியடாவனுஷ்டானத்திற்கு முக்கியமாயத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது மூன்று நாடிகளின் நடையையே. நாடியென்றால், ஞானதிருஷ்டியைப் பாவனையாற் பற்றற் கேதுவான கலையாம்.

நாடிகளின் விவரம்.

க. சந்த்ரகலையாகிய இடகலை

உ. அக்கினிகலையாகிய சுழிமுனை.

ங. சூரியகலையாகிய பிங்கலை.

இம்மூன்றையுமே இந்நூலகம் பேசும் யோகத்திற்கு வாசியென்றறியக்கடவது. இந்த வாசி பிரமரந்திரத்திலிருந்து பன்னிரண்டாதாரத்தையும் உள்ளிட்ட மூன்று மண்டலத்தையும் ஊடுருவிக்கொண்டு மூலாதாரமென்னுங் கீழ் நோக்காயச் செல்வதற்கு **அதோமுகஞானவாசி** என்றும், மூலாதாரத்திலிருந்து ஒரு வழி யெடுத்து முதுகு எலும்பின் நடுவழி கூடிப் பிரமரந்திரத்துக்கு மேல் நோக்காய் ஏறுவதை **ஊர்த்துவமுகஞானவாசி** என்றுஞ் சொல்லப்படும். அதோமுகவாசி இரேசக பூரகமும், ஊர்த்துவமுகவாசி கும்பகமுமாம். இரேசகத்துக்கு ௧௬-ம், பூரகத்துக்கு ௩௨-ம், கும்பகத்துக்கு ௬௪-ம் மாத்திரையாகும். இம்மூன்றுக்கும் முறையே அகாரம், உகாரம் மகாரம் பிரணவமாகும். இவைகளே முப்பிரணவம். மாத்திரையென்பது ஒரு ஜானு மண்டலம். அதாவது — அங்கையினால் முழங்காலை வளையமாய்த் தடவு நேரம்.

பூரகம் என்பது உள்ளே வாங்கல். **இரேசகம்** என்பது வெளியே விடல். **கும்பகம்** என்பது ஸ்தம்பித்தல்.

இந்த வாசியோக நிஷ்டையையும், ஆதாரங்களையும், அவைகளிலுள்ள கோணம் கமலம் அக்ஷரம் அதிதேவதைகளையும், அந்நிமசஞ்சாரம மூது இருந்த கிரமத்தையும், மூன்று மண்டலங்களையும் மூன்று நாடிகளையும் ஆவுடைலிங்க விவரத்தையும் இவோதய சடாக்ஷரோபதேச

மென்னும் சிவஞானதேசிகமென்ற பெருநூலின உ௫-வது வியாசத்தின் ௩-ம் பாதமாகிய யோகத்தில் யோகபாவனை யென்றும் ஆராதார நிகமமென்றும் ஏறபடுத்திய ௯-௧0-வது படங்களில் தெளிவாய்த் தெரியலாம். அந்த யோக பாவனையே பத்மாசனம். அந்தப் படத்தில் அடையோ கத்திற் கான முக்கிய ஆதாரங்கள் ஆறை மட்டுந் தெளி வாய்க் காட்டி யிருக்கின்றன. மற்றும் மேலாதாரங்க ளாறையும இந்நூலிலேயே வெளியிடப்படும். இங்கே நிரமாணிக்கும ஞான சிவராஜயோக நிஷ்டையே புஜத்தி னின்று கீழ்பபாகம ஆவிடை யாகவும், மேற்பாகம் இலிங்க மாகவும விளஙகத தககது. சூட்சும லிங்கம் ஆதமா. இதுவே ஆவிடைலிஙக ஐகிக மென்றும் அண்ட பிண்ட சராசர இரகசியமெனறும் அறிக. அதனுடைய முடிபெடுத்து இவணுவனுவேம்.

முத்தி யிலக்கணம்.

முக்தியில் உருவச்சித்தி யென்றும, அருவச்சித்தி யென்றும, உருவருவச்சித்தி என்றும் மூவகையுண்டு. அவற்றுள் சைவசமயாசாரிக ஞுவருள ஒருவரா யெ ழுந்தருளியிருநது தமிழ் மறையாகிய தேவாரமாடிய சுந்தரமூாததி நாயனுரும் அரசராகிய சேரமான் பெருமா ளுயனுரும் கரிடரி யேறிக் கைலைக கெழுந்தரு ளப் பெறறது உருவசிததியாகும். இத்திருமேனியைச் சுத்ததேக மென்றும், ஸ்வாணதேசமென்றும், பிரணவ தேகமென்றுஞ் சொலபபடும். மேறபடி நால்வரிலொருவ ராகிய திருவாசகத திருமுறை சொன்ன திருவாதவூரடிக ளெனும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள திருமேனியுடன ஸ்ரீ சிதமபர சிறசபைக்கண் சிதாகாச பரமாகாசத்திற் கூடப பெறறதும், மஹாராஜாவாகிய ஸ்ரீ குமாரதேவர் அகண்ட பரிபூரண சொருப வியாபகததிற சேரப் பெற் றதும் அருவசிததியாகும. மேற் சொன்ன நால்வரில்

முதல்வரான பாலருவாயரென்னும் ஆளுடைய பிள்ளையா ராகிய ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முருக நாயனார் இவர்கள் சிவப்பிரகாச பரஞ்சோதியுட் கூடப் பெற்றதும், மேற்படி நால்வரி லொருவராகிய திருநாவுக் கரசுக ளென்னும அடபாசுவாமிகள் பிரம்மசொரூப பிந்து நாத ஸ்தாடன வடிவாகிய சிவலிங்கத்திற சேரப் பெற்றதும், வடதிசைப் பாலனாகிய குபேரனுடைய அம்சமாயக் காவிரிப்பூம்பட்டின வைசிய கோத்திரத்திற் றோன்றிய திருவெண்காட்டடிகளாகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையார் தமது திருமேனியைச் சிவலிங்கமாக நிறுத்தப் பெற்றதும் உருவருவச்சித்தியாகும்

இவ்வித சித்திகளின்றி ஸ்தூலமானது கீழே விழப் பெற்ற ஜீவனைக ளெவையானாலும, அவை முகதி பெற வில்லை யென்று திட்டமா யறியத் தக்கது. எனெனில், ஸ்தூலத்தை விடுத்து சூக்ஷ்மமும சூக்ஷமத்தை விடுத்து ஸ்தூலமும விளைத்திட்பத்தினமேல் தனியே நிலை நில்லாத தாலும், பிரகிருதியின ரஜோகுண அவித்தையைக் காரணசரீரமாகவுள்ள ஜீவான்மா வானது முதலில்சூக்ஷம உடம்பையும பின்பு ஸ்தூலவுடம்பையும முறையே யெடுத்துக்கொண்ட துறந்து மீட்டும் அததில அதது கலந்து *விதேக கைவல்யத்தில் நிலைக்க வேண்டிய திருப்பதாலும், புதிய வுணவை யுண்பதற்காகப் பழயவுணவை மலமாக்கிக் கழிப்பது போலப் பிறிதொரு நவீனஸ்தூலத்தைப் பெறுவதற்காக இருந்த ஸ்தூலத்தைப் பிணமாக இக்கழிப்பதாலும், விளையால் வெடுத்த ஸ்தூலமானது மேலும விளைவிருந்தா லகலுமே யன்றி மற்றப்படி யகலாது சரீராரத்விதம் தரய மொழிந்ததே மூக்தி யெனுஞ் சுருதிப் பிரமாண முள்ளதாலும உணர்ந்தறிய பெறக்கூடிய பிறவா

---

*விதேக கைவல்ய மென்பது தேகமில்லாத அருவசவிந்த யென்கிற பரமமுக்தி.

முத்தி சித்தவாக இல்லையெனல் தீர்க்கமன்றோ. இவ்விதமுடியும், அனுபவமும, உள்ளது உளளபடியாயுள்ள **அனாதி சிவசமய** மாகிய உட்சமயங்களிற் பெரும்பாலுங் காணப்பட்டதன்றோதான, அவைக ளெச்சமயங்களிலும விசேஷமென்று வேத வேதாந்திகளும ஒப்புக்கொண்ட துண்மை தெறப்படும். இந்தச் சமயத்துக்குச் சாத்தியமாகிய சிவபெருமானிடம் உடாகக சாங்க அங்கங்களும், ஆகம நெறி வழிபாடுகளும ஜீவர்களுடைய நிஷ்காம்ய மோக்ஷத்துக்குரிய சாதனங்க ளாகவே யிருக்கின்றன. ஏனையவைக சப்படியன்று. "

வலத்திய முத்தியிலக்கணப் பிரமாணத்திற்கு அடியிற் கூறும யாப்புகளை ஈண்டு கவனிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீ குமாரதேவ ரருளிய சுத்தசாதகம்
உக-உஉ-உங-உச-உரு-உகூ-
உஎ-உஅ-உகூ-ங0-ஙக-
ஙஉ-வது யாப்புகள்.

"* சுத்தமாய நின்று விச்சை சுத்தியதாந்
தொல்லதிட் டானமாய் நின்றுந்
சித்தமா ஞானஞ் சுத்திய தாகுஞ்
சிவத்தினுக் கங்கமாய் நின்றன்
மத்தமாங் கிரியை சுத்திய தாகும்
வகுத்தவிம் மூன்றுமற் றொழுங்கீற
சித்தமாயச் சுத்தி யிலாவிடின் மீட்டுந்
தேகமொன் றெடுக்குமென் றுணர்வாய

"தொம்பதம் விளங்கின் மேலவினை மறைத்தும்
தொலவிரு ளகன்றுபோ யொளிகரும்
— — — —
சுத்தமொன்றது கூடஸ்த சொரூபம். காரணமு மென்டா.

தம்பத மான தற்பதம் விளங்கிற்
சஞ்சித மாயைபோ யொளிகரும்
அம்பத மான வசிபதம் விளங்கி
லருமபிரா ரத்தமபோ யொளிக்குஞ்
செம்பர வருளோ வடிவதா யான்மாச்
சிவத்தினுக கபகமாய் நிகழும்."

"அடுத்தமற் றிரண்டு சனனத்தில வீட்டை
யடைந்திடுந் தொம்பத நெறியோ
ரடுத்தமற் றொருநற் சனனத்தில வீட்டை
யடைந்திடுந் தற்பத நெறியோ
ரடுத்த விச்சனனந் தனிலடைந் திடும்வீ
டசிபத நெறியவோ ரிவரும்
அடுத்ததவிவ் வுடலோ டடைந்திடா விடினமே
லாகுகையொன் றடுக்குமென் றுணர்வாய்."

"ஒடுங்கிடுங் காலந் தோன்றின வடை வி
னொடுங்கிடு மெனறுரைப பதனு
லொடுங்கிடுங காலஞ் * சத்திய வாதிக
கொடுங்குமிவ் வுடறன்மாத் திரையி
னொடுங்கிடுங் கால மசத்திய வாதிக
கொடுங்குமிவ் வுடலசத் தியமா
யொடுங்கிடுங் காலமிவ் வுடலிங்கே வீழ்ந்தா
லொடுங்கின திலலையென் றுணர்வாய"

மேமலாரு வடிவை யெடுத்ததே யாயின்
மேவுமிவ வுடலிங்கே வீழும்

* சத்தியவாதி சைவசித்தாந்த பக்ஷத்தார.

மேலொரு வடிவை யெடுத்தநின் றுயிர்க
மேவுமிவ் வுடலிங்கே வீழா
மேலொரு சிவத்தைச் சீவன்சென் றணுயு
மேவுமிவ் வுடலிங்கு தானே
மேலொரு சிவத்தின் வடிவதா மருளாய்
வெளியதா யுலகுகண டிடவே"

"சூக்கும மதனி னின்றுமுன் வினையிற
றாலதே கமுமுள தாகும்
சூக்குமந் தனது காரண மனை யிற்
றாலமுஞ் சூககுமத் தடையும
சூக்குமந் தனது காரண மனை யத
தூலமிங் ககன்றதே யென்று
சூக்குமந் தனது காரணம விடுத்துத
தூலமொன் றெடுத்ததென் றுணர்வாய்

"தூலவிவ் வுடலை விடுத்துநிம லாது
சூககுமஞ் சூககுமம விடுத்துத்
தூலநில லாதி திரணையும் விடுத்துத்
தொலலுயிர் நிலாவுயிர் விடுத்துத
தூலசூக குமமக ணிறைறிடா துயருஞ்
சூககும முமமுடி வடைநதாற
றாலமு முடிவை யடைந்திடா திந்தத
தொல்லுல கினிலவிழுந் திடுமோ"

"வினையினி லெடுத்த விவ்வுடல் மேலும்
வினையுள தெனிலிங்கே யகலும
வினையில தெனிலிங் கிவ்வுட றானே
வினையறு மோமயு மாகி

வினையுள வுடலபோற் றோற்றன்மாத் திரமாய்
விளங்கியே வெந்துறு புரிபோல்
வினையிலாப் பரம முத்தியில் வெளியாய்
விமலநல் லருளதாய் விடுமே"

"சீவசிற் றறிவு மிம்முத்த வறிவாய்த்
திகழ்ந்திடி னுடன்மருள் வடிவும்
தாவறு மோயகா ரவடி வாகும்
தக்கசீ வன்முத்த வறிவும்
மேவரும் பரமுத்த மாவறி வாகில்
விளங்குமோ யகாரவல் வடிவும்
ஓவிலந்த வருளவடி வாகு
மொழுங்கிதே யென்றுணர்ந் திடுவாய்"

"பிராரத்த முடனபா லென்றிறந்த மென்றியும
பேசிடு மிந்நெறி யதற்கும
பிராரத்த முளையோ ரருகரோ யன்றும்
பிராரத்தம புசித்திடு வோர்கட்
கருதிந்த மாயா தனுகர ணங்க
ளாதனின்ற சிவத்துவ மதனை
யுறுதுமற் றவரைச சீவன்முத்த தரென்
றுணர்த்திடப படுமெதுப் படியோ"

"அன்னைதன் முலைப்பா லருந்திடும் பருவ
மகன்றப்பாற் பருவமாந் தகற்பின
அன்னைதன் முலைப்பா லருந்தவேண் டிடினு
மம்முலை வற்றியே யிடுமபோற
பின்னையின் போகம் புசித்திடும் பருவம்
பெயர்ந்தப்பாற் பருவமாந் தகற்பின

பின்னையின் போகம் புசிக்கவேண் டிடினும்
பிராரத்த நீங்கியே யிடுமால".

"இந்தநல் லொழுங்கின் முன்னிரு பதமு
மெய்தியிவ் வசிட்டதத் தடைந்தாற்
பந்தமில் சிவத்தை வடிவொடு மடையும்
பகுத்தலை யொன்றிலொன் றொதுங்கி
சந்தநந் தருக்கி யசிபதத் தருத்தந்
தனைத்தத்தம் பதத்தினி லொடுக்கும்
அந்தகர் தமக்கு மற்றொருக காலு
மசிபத முத்தியே கிடையா"

ஆனால், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சொன்ன திருத்தொண்டத்தொகையிலுள்ள மெய்ப்பொருணாயனார் ஏனாதிநாயனார் முதலியவர்களும் திருவள்ளுவநாயனாரும் ஸ்தூலத்தை மண்மேல் வீழ்த்தி விட்டதாகவும் வெளியாகின்றது. அதுபற்றி, கூடுவிட்டுக் கூடுபாயுஞ் சித்தி யொன்றிருப்பதால் திருவருட்படி பிறிதொரு சுத்ததேகத்தனுள்ளழுந்து சென்றதாக ஊகிக்கப் படுகிறது. கூடுவிட்டுக் கூடுபாயுஞ் சித்திக்குத் திருத்தொண்டர் புராணத்திலுள்ள திருமூல நாயனார் சரித்திரங் கரியாகும்.

யோகசித்தியாற் பிரம்மரந்திரத்தில் அடங்கியபின் சமாதிக் குழிக்குள் வைக்கப்பட்டவரும் உயிரோடு சமாதிக் குழிக்குள்ளே யிருக்க மூடப்பட்டவரும் எக்காலத்திலேனும் வெளிப்படக் கூடியவர்களென்றும், போதத்திற் கபாலந் திறந்தேகினோர் வேறொரு சுத்தவடிவஞ் சேர்ந்தாரென்றும் அறிக. ஸ்ரீ பரமபதியுடைய கைலாயத்துக்குப் போக்குவரவுள்ள சிவபதிகளாகிய மூனீஸ்வரர்களையும் என்றும் ஜீவன்முக்தர்களெனவு மெண்ணுக.

காய கற்பங்களைச் சாதித்துப் பலப்படுத்திய ஸ்தூலதேகமும் ஒரவதரம் அழியவேயழியும். ஆதலால், அப்ப

டிப் பலட் பட்ட ஸ்தூலத்தைச் சூக்ஷுமத்திற் கரைப்பதற் காகப் பிராணபர்தன அடையோகமாவது ஞான சிவ ராஜயோகமாவது கூடி பிரணவலியம்பும் அருளமிழ்துண் ணில் ஸ்தூலங் கரைந்து மஹா லாவண்யமான காந்தி வீசி நின்று மருள் வடிவோர சன்னுக்குக் காணுது மறைந் துலவுதததகும். இதை ஜீவன்முக்திவடி வென்றும், சூக் ஷுமவுடம்பென்றும், தேவவுடமபென்றுஞ் சொல்லூப் படும். இதவும் ஜனன மரணததிற குடன்படாத தக்க தன்று.

இவ்வித முக்தி சித்தி வுருவங்களைத் தவக் குறைவாற பெற்று துடம்பிழந்த ஜீவாதமாவும் சுவாககாதி போகங் களை யனுபவிதது அவசியம் இரண்டொரு ஜென்மத்தில் எந்தப்பிறப்பா யிருந்தாலும் அரிய விதேககைவல்ய முக் தியை அடையத்தகும். விதேகமுக்தி யிலக்கண மிவ்வா றிருக்க ஜீவன்முக்திக்குப்பின் ஸதூலமுதலாக விடுத்து எய்துவதே அம்முக்தியென்று சிலா ஆததம் பண்ணிக் கொள்வது தப்பாகும்.

மேற் சொற்ற தவககுறைக்குப் பலிக்கும்
பல னுண்மையெனற்குச் சான்று.
ஞானவாசிட்டம் நிருவாணப் பிரகரணம்
ரு.எ-வது செய்யுள்.

"முதலும் யோக பூமியிலே
முளைக்குமி ரண்டா வதின்மலரும்
திதையு மூன்று வதிற்பலிக்கும்
தனியா ரியனும் திறமியோகி
யிதனி லிறந்தா னெடுங்கால
மிருந்து சுதத சங்கற்பத்
துதவு போகங் களையருந்தி
யோகி யாய்மீண் டுற்பவிப்பான்."

ஆதலால், வஸது ஞானசாதகத்தில் ஜீவாக ளிருக்க வென்றே அறிஞர்கள் முயற்சிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

'மேலே சுத்ததேகம்' ஸ்வாணதேகம் பிரணவதேக மென்று பேசிய அந்த ஒரே தேகத்திற்கு ஒவுரு வென்றும் பெயர். அதுபற்றி இம்பர் குயிற்றுவ தென்னை யெனில், ஜீவனானது முதலில் இருளுரு வாகி மூடமாய்ச் சிலது நாளிருக்கும். உ-வது மருளுரு வாகிச் சிலது நாளிருக்கும். ௩-வது ஒவுரு வாகிச் சிலது நாளிருக்கும். பின்னர் புராதனம் போலாம். அதாவது ஜலம் உப்பாகி மீட்டும் அந்த ஜலம் அதிற் கலக்க அவ்வித மாவது போன்றும். ஜீவன இருளி லிருக்குங்கால், அதனுருவும் இருளாம். மருளி லிருக்குங்கால், உருவும் மருளாம். ஒவி லிருக்குங் கால், உருவும் ஒவாம். அருளி லிருக்குங்கால் உருவும் அருளாம். இருளுருவம் மருளுருவின மறையும். மருளுருவம் ஒவுருவின்மறையும், ஒவருவம் அருளுருவின் மறையும். அருளுருவானது முன்போற் சிவசத்தியாய்த் திகழும். இருளுயிர பசுவாகவும், மருளுயிர ஜீவனாகவும், ஒவுயிர ஜீவனமுக்தனாகவும், அருளுயிர பரமமுத்தனாகவு மிருக்கும். ஒரு ஜீவன் இவ விலக்கணைகளைப் பொருந்த அவ்விலக்கணைகளாக விளங்கும். இருளாக திகழுங்கால் பதியாகவும், மருளாக திகழுங்கால் பரமாகவும், பிரணவமாய் திகழுங்கால, சிவலிங்கமாகவும், அருளாக திகழுஙகால் சிவமாகவும் ஜீவனிற் சிவம் திகழும்.

மருளுருவம் : இராஜத, தாமத, சாதவிக மெனு முக்குண வியல்புடனும் பிருதிவியாதி பூதக் குறிகளுடனு மொன்று யிருக்கும்.

ஒவுருவம் : அம்-உம்-மம் என்ற பிரணவ இயல்புடனும், ந-ம-சி-வ-ய எனு மைந்து குறிகளுடனு மொனறு யிருக்கும்.

அருளுருவம் சத்து சித்து ஆனந்தமென்ற இயல்புட னும் இச்சை கிரியை ஞானம் திரோதை பரையென்ற ஐந்து குறிகளுடனு மொன்று யிருக்கும்.

மருளாகிய மாயை வடிவே **உருவம்.** இதற் குணவு: பிரத்தியக்ஷம். ஓவடிவே **உருவருவம்.** இதற் குணவு: உள்ளத்தில் உருசை மாத்திரம். அருள் வடிவே **அருவம்.** இதற் குணவு திருப்திமாத்திரம். உருவ வுணவு ஜீவர் கட்கும், உருவருவ வுணவு ஜீவன் முக்தாகட்கும், அருவ வுணவு பரமமுக்தாகட்கும் உரித்தாம். அந்தந்த வுணவு, அந்தந்த மயமேயாம். உருவ வுணவாற் புஷ்டிக்குந் தேகம் அவ்வுணவுபோ லழியும். அருவவுணவின் றேக மழியா.

அன்னிய வுயிரின் மாம்சத்தை யருந்துதல் அறிவுறு மா னிடாகட்கே யடாது. அவ்விதமா யருந்துவா மிருகாதிக ளென றெண்ணப்படுவார். மேற் கிளத்திய ஜீவன்முக் தர், பரமமுக்தாகிய விதேகமுக்தர் என்ற சிவாங்கி சாகளும் வன்னெஞ்சுடைய மனிதருண்ணும் பிராணிக ளின் மாம்சவுணவை யுண்பதில்லை. அப்படி யுண்ணின் மாயாசகித ஜீவாக ளாவாாகள். புலாலை யுண்டாரக்குப் புலையனெனப் பெயரளித்த அசுத்த வுணவுகளாற் சுத்தா வஸ்தை யுண்டாகாது. ஆகவே, சுத்தபாவனை திரப்படு மேற் கூடும்.

காப்பாசயத்திருந்த குழவிக்குத் தாயருந்திய வுண வின் சத்தால யாக்கை பொறி மனம் எனபவை சிறிது வளாந்து பினபு புசிபபு மிகுந்ததின்மேல் அப்புசிப்புகள் பிரபஞ்ச விஷயானந்தத்தி லதிகரித்து முழலச்செய்தன. பிற வுமெண் பிணிவின பலத்துக்காகப பலவித சத்துக் களை யுண்டு அவைதயும் விருத்திப்புதள. இக்காரணங்க ளால், உண்ணுமுணவால் முக்குண விகற்பமும் விருத்தி பாவதை யறியலாம். அவற்றுள சாத்விக குணமே க்ஞர்

ணமுள்ள சுத்தாவஸ்தையைத் தரும். உணவைச் சிறுத்துண்ணின் விஷயவாசனைகள் சிறுத்துச் சுத்தாவஸ்தை பெருக்கும். பெருத்துண்ணின் அது சிறுக்கும். ஆகாமல் மயக்கமும், விந்தும், வியாதியும், உறக்கமு மிகும். மயக்க மிகுதலினால் ஆசனத்தின்கட் செவ்வே யிருத்தல்கூடா. விந்துமிகுதலினால் மனத்தின்கட் காமமோங்கி அம்மனம் ஆசைவற நில்லா. வியாதி மிகுதலினால் சமாதி கூடத் தொடங்கவே கூடா. உறக்க மிகுதலினும் கேவலம் வந்தடையும்.

ஒரு *சோ அரிசிக் குட்பட்ட சாதமே யுண்ண வேண்டும். பசுவின் பாலை யுண்டு கொண்டு வருவதாயினுஞ் சாத்விக குணமுண்டாம். கடினமும் உறைப்புமுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாம் இராஜத குணமாம்.

காலையிலுண்ணுந் தமோகுணப் புசிப்பாகிய மூப சரித்தலையும் மாலையிலுண்ணும் இராஜோகுணப் புசிப்பையுந் தள்ளி உச்சிக்காலத்திலுண்ணுஞ் சத்துவ குணப் புசிப்பே சுத்தாவஸ்தையைத் தரும். இடம்பொருள் ஏவலில்லாதார் உச்சிக்காலத்தில் வெளிப்பட்டுக் கைநிறைய வாங்கிப் புசிக்கத் தக்கது. லவணத்தையும் புளியையும் நீக்குக. ஆகவை யிடத்திருந் தமுதருந்தும் வரை அன்னனம் புசிக்குக. உள்ளுக்குள் ஓரிடத்தில் மனதை வைக்க வேண்டியதாயுள்ள முதலிற சவிகற்பமும், பின்பு நிர்விகற்பமுமான நிஷ்டையைக் கூடுக. அகன்றத் தோன்றாமலும் தோன்றிப் பதறாமலு மிருக்குக.

சகஜ நிஷ்டையிற்றானே இடையறாதூறும் அருள்வடிவமுதத்தை அருள்வடிவாதமா புசித்து அதுவும் ஜீவனும் மெல்லக் கரைந்து சிவாங்கிச மாகும். அதுவே யருள் வடிவு.

---

* சேர் - பெசருசா நெல்லளவை.

மருள் வடிவாத்மா இருக்கு மிடமும் புசிப்பும் மருளா யிருக்கும். அருள் வடிவாத்மா இருக்கு மிடமும் புசிப்பும் அருளா யிருக்கும். அருளொளியில் இச்சையுதிக்கில் மனம் அசைவற நிற்கும். அருளொளியில் க்ஞான முதிக்கில் உலகம் அருளாய்த் தோன்றும். அருளொளியில் கிரியை யுதிக்கில் உனத்தி லருளமிழ் தூறும். இருளவஸ்தையில் எங்கு மிருளா யிருந்து புலுகம் விழித்திடல் போல அருளவஸ்தையிலும் எங்கும் அருளாயிருந்து புலுகம் விழிக்கத்தகும். இருளவஸ்தை தாமதத்தாலுண்டாகி ராஜதத்தால் விழிக்கும். அருளவஸ்தை சாத்விகத்தாலுண்டாகி சாத்விககுண ராஜதத்தால் விழிக்கும். மருளை யடைந்தபின் இருளவஸ்தை வருவதில்லை. அவ்விதம் வருதல் மருளின் தாமதகுண மாதலால் போக்கும் வரவுமாயிருக்கும். அதன்மேல் அருளவஸ்தையை யடைந்தால், மருளவஸ்தை வருவதேயின்று. வரின் அருளல்லாத மருளின் சாத்விக குணமென்றெண்ணுக. இருளவஸ்தையை யேனும் அருளவஸ்தையை யேனும் பொருந்திடினும் மருளினுறற வடிவம் நில்லா.

சத்துவகுண விருத்தியாலேயே நிஷ்டைலபிக்கும். இலதேற் சகல கேவலப்பட்டு மருளாயிருக்கும். அந்தச் சத்துவகுணச் சுத்தாவஸ்தையைப் பொருந்தினலன்றி ஜீவனது முக்தியும்பெறு. ஜீவன்முக்தன் அன்னம்புசிப்பதென்பதில்லை? ஆனால் ஜீவாக ளுபசரித்துப் புசிக்கவென்றளிப்ப தெவ்வளவாகுலும் அவ்வளவையும் உண்பன். அவை சமித்ததாகவாவது, மலமானதாகவாவது இரா.

பெத்ததிசையின்மேல் அருள்வடிவாகி எங்குமாய்க் காண்பதுபோன்று முக்திதிசையிலுமாம். அருள்வடிவு திவக்கிலும் ஈக்ஷணத்திலும் அகப்படாதிலகும். மருள் வடிவு அகப்பட்டிலகும். ஓவ்வடிவு ஈக்ஷணத்திற்கு மட்டுமே தென்பட்டிலகும். அந்தலங்கார வடிவுடைய ஜீவன்முக்த

ஞனவன்,—ஒருவன ஈக்ஷணித்த பொருளைக் கனவிற் கண்டு பொய்யென்றிருத்தலினைய உலகத்தைக் ஈக்ஷி மாத்திரமாய்க் காண்பதன்றி விவகார பீடிதனுளான். கனவு காண்கையில் இதயனைவென் றென்னுர, சொற் பன ஜாக்ர மத்யத்தி லிருந்து பார்த்த தனைய அருளுக்கு மருளுக்கு நடுவே பிரணவ வடிவான ஜீவன்முக்தன் ஜெகமுஞ் சிவமுங் காண்க விளங்குவான். காக்ஷிக்கக் கூடிய இவனுடைய வடிவம் வறுத்த விரைபோலும், இந்த்ர தனுசுபோலும், கானல் ஜலம்போலும் தோன்றித் தோன்றும விகழும். அன்றி மண்ணும் நடுக்கவாவது, புனலா லனைக்கவாவது, கனலாற் றஹிக்கவாவது, காற்று லசைக்க வாவது கூடாததாயிருக்கும். யாதொரு துர் வாசனையும் வாசியா. துர்வாசனையை மேலே நிமிரிலும் வீசா. இவ் வுடம்புடையோா மூவ்வுலகும் முக்காலமு மோாந்து விபுதர்கட்கு மேலாய் உவமான ரகிதராய், முச்சுடாபோலுஞ் சுத்தாங்கராய், பிரணவ வமுதைப் புசிப்பவராய், அமுதங் கிட்டும்வனை சமயிக ரூபசரித் தளிப்பனவற்றை யுண்பவராய், அந்நிய சப்தமும், அந்நிய ரூபமும், அந்நிய பரிசமும், அந்நிய ரசமும், அந்நிய வாச னையும், அந்நிய நினைவும், அந்நிய நேசமும், அந்நிய இட மும், அந்நியர்கையி லேற்பது மிடுவதும், அந்நிய கிரியை களு மின்றி மானிடவுருவாய் ஜீவர்கட் கனுக்ரகிக்கும் பொருட்டுச் சின்னுளிருந்து பின்பு சிவாத்வித பரம முக் தியை யடைவார்."

ஜீவன் முக்தித்தன்மை பெறுப் பெத்தனுக்கு மனம் உருவ மாகவும், அம்முக்தனுக்கு மனம் அருவ மாகவும், பரம முக்தனுக்கு அவ் விரண்டு மில்லாமலு மிருக்கும்.

பல வஸ்துக்களி னினைப்பே மனதுக்கு உருவம். அது வே மாயாரூபம். அம் மனம் விஷயாதிகளைக் கைக்கொண் டிருப்பது அசுத்தவாசனை. இதினுலேயே சரா மரண

ஞான முண்டாம். இந்த வாசனை யறுதலாகிய வாச நாடிய 'முண்டாகி சுத்தவாசனை யென்கிற பிர்ம்ம வாசனை பிரசன்ன மாவதே ஆத்ம சுவாநந்தமான ஜீவன் முக்திலை யடிகளும்.

இன்ப துன்பங்களில் அணுப் பரிமாணமேனு மசை வின்றிச் சுத்தவாசனையைப் பெற்றிருப்பதே மனத்தி னுருவ நாசம். அதுவே மாயாநாசம்.

முதலின் மடிந்த இராஜத தாமதத்துடன் சாத்விகமு மிறப்பதே மனத்தி னருவநாசம். இதுவே பரமமுக்தி.

ஞானசிவராஜயோகங்கூடுதற் குபாயம்.

இன்னண முக்தி யிலக்கணத்திற்கான ஞானசிவராஜ யோகம் எவ்வாறு கூடுமென்னில், மனமும் அதின் வாச னையும் வித்தும் முளையு மென்கிற பீஜாங்குர நியாயமா யிருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதனால், மனதை நசித்தால் வாசனையும், வாசனையை நசித்தால் மனமும், தழைக்கா தென்று நிச்சயப்படி ஐம்பொறிகளாலான மோகமய மாகிய திரிசியவிச்சை நீங்கினுன் மனமடங்கும். அவ் வவதரம் கன்றைப் பிடிக்கப் பசுவானது பாச பந்தத்தா லகப்பட்டுக் கொள்ளல்போன் மனத்துடன கலந்தெழுந்த பிராணவாயு முள்ளடங்கும். அதுவே ஞான சிவராஜ யோகம். இதற்கான சமாதிமுறை மார்க்க மெப்படி யென்னில்

சமாதி.

சைவ தவத்தோனுயின் சுத்த தவளமான பவித்ர விபூ தியை உத்தூளனமா யணிந்து நல்லவிடத்தில் அதாவது: மூலைச்சார்பு குளிர்ந்தஅடவி நன்னீர்க்கூறா பார்வைக் கினிமையான விடம் இவைகளில் டப்பன பிறப்பன வைகளின் சப்தமொன்றுங் கேளாமல் எவ்வகைத்தான கடிவாய் ஜெந்துக்களு கடமாடாமல் இருப்பிடத்து முகற்

MAHAMAHOPADHYAYA
Dr. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

கரமுக னில்லாமல் நலமுறு கிருஷ்ணஜினமேனும் வியாக்ர மாசன மேனும் அல்லது மிருதுவான ஆசனம் ஏதேனும் விரித்துள்ள சமதலத்தி லிருந்து, முதுகுக்கும் உபய விலாவுக்கும் தழுவணை சேர்த்து அல்லது இயைந்த யோக தண்டம் யோகப்பட்டை யென்பனவற்று ளொதையே னும்பூட்டி, பத்மாசனம் அல்லது சுகாசனத்தில் அசை வற மாபு கண்டம் தலை மூன்றும் மறறப் பாகங்கட்குச் சரியா யிருக்க நிமிர்ந்திருந்து, மனதுடன் இந்திரியங்களை யும் அசங்கமாய்ச் சோத்துக் கொஞ்ச நேரம் எண்ணமற றிருக்க வேண்டும்.

இப்படி மனோவசியஞ் செய்த பின்பு, அம்மனதைப் பெரிய பாகத்தில் ஒரு சிறியபாகம், அதுவுந் தனகுண ரச் சக்தி யில்லையென்றும், அஃது பிரம்மரந்தர மத்தி யத்தி லிருக்கிறதென்றுந் தீர்மானித்துக்கொண்டு, அதி னுடைய திருஷ்டியே மேலேயிருந்து கீழே குண்டலினைய மூலாதாரத்திற் பாாக்கிறதாய் காலை மாலை ௨0 - நாழி கைக்குக் குறையாமல் ௫-நாழிகைநேரம் வரை பரீட்சிக் குக அவ்வணம் அழுத்தமாய் நோக்கிப் பரீட்சித்துப் பலப்படுத்துக

இப்பரீட்சையால் வெளி வேலைகளினும் மனம் அசை வற நிவாத தீபம்போனிறகும் தரமாம். இதறகு நிஷ் சலன மனோஸ்வய ஸ்திதி என்று பெயா.

மேலே பத்மாசனமென்றது:— இருதாள்களையுஞ் சம் பளமாய்ச் சோதது முழந்தாள்களின்மேல் இரு ஹஸத புறஸதலமும் படியவைதது அங்குலி விரிதது நிரமுத திரைபிடித்து நிமிாந்திருப்பதாம்.

மேற் பகர்ந்த நிஷ்சலன மனோஸ்வய ஸதிதி வந்தபின் மேல் உவளக நேத்ரங்களின் உண்மையான, உள் திருஷ டியை உள்ளுக்குள்ளே குண்டலிக் கிறக்கிறதாகவும் மேலே பிரம்மரந்தரத்துக் கேற்றுகிற தாகவும் அப்பியா

ரிக்க வேண்டும். அப்படி யப்பியாசிப்பதில் நாம்நுப லக்ஷண திருஷ்டி என்றிரண்டுக்கும் பெயர். பிறவும் சுத்தசைதன்ய க்ஞானவியாபக சந்த்ரகலாவாசி சங்கற்பவிகல்ப சித்த ஆத்மதிருஷ்டி என்று (க) இடது பக்கத்துக்கும், சுத்தசைதன்ய க்ஞானசாக்ஷி சூரிய கலாவாசி உஷ்ண வுக்ர ஹிருதயபுத்தி ஆத்மதிருஷ்டி என்று (ங) வலதுபக்கத்துக்கும், நடுவேயுள்ள (உ) திருஷ்டிக்கு சுத்தசைதன்ய ஞானநந்த அக்னி கலாவாசி அகோரப்பிரகாச அகங்கார மனோ ஆத்மதிருஷ்டி என்றும் பெயர். முன்னம் க - உ - ங-இலக்கமிட்டுக் காட்டிய நாடிகளின் றன்மை இவைகளேயாம்.

பாஹிய கயிங்கரியங்களில் மனோ திருஷ்டியிற் பாதியைச் சுழிமுனையிடமாய் வேலை செய்ய வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அர்த்த விவகார திருஷ்டி என்று பெயர். பிறிதொரு பாதியைக் கும்பக வாசியிடம் பரிசு முதலிய தில்லாமன் மௌனமாய் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அர்த்த மனோலய திருஷ்டி என்று பெயர். இப்படிக் கொஞ்ச மாசஞ் செய்யத்தக்கது. அதாவது.— ஆர்த்த மனோலய திருஷடி திடப்படும் வரை இதின் முற்பாதி பிற்பாதி கலக்குமானால் வேறு வேறு பிரிதது யதாத்தத்தில் வைத்து உறுதிப் படுத்தவேண்டும். எவ்வணமேல், காம காரியங்களில் மன நோக்கு மவதாம் "வினையெது செய்யினு மன மிலையாய் நில்" என்றபடி உண்ணோக்காய் நோக்காமல் கும்பகத்திலான பாதியும் பிர்ம்மரந்தரத்திலேயே தாரகமா யிருக்க வெளி நோக்காய் நோக்கவேண்டும்.

இதன்மேல் சிலாக்யமான ஞான சிவராஜ யோக மெய்தும். எவ்வண மெய்துமேல், நாடோறும் ஓா இரசித்தறி தனித்து காலை மாலை எனு - நாழிகை நேரத்துக்குக் குன்றாமல் ஒவ்வொருதடவையும் உட்கார்ந்து

அடியில் விவரித்தபடி சகஜஞ் செய்தா லெய்தும். படுத்துக் கொண்டாவது நின்றுகொண்டாவது நூக்து கொள்ளடாவது செய்யத்தகா. சகஜஞ்செய்து வருங்கால் இரவில் கஉ0 - நாழிகைமுதல் உரு - நாழிகைவரை மெதுவா யுறங்கிக் கொள்ளலாம். பல வகைத்தான தபக் கொள்கையி னின்றும் இந்த யோகம் சிலாக்ய மெனற்கு;

இஃதொன்று பிரமாணம்.

பஞ்சாக்ஷரப் பதிபசுபாச விளக்கம்

நடு - வது செய்யுள்.

"அரியவிம் மானிட யாக்கை பெற்றவர்
கருமயோ கங்களாற் காலந் தள்ளுவார்
உரிய மெய்ஞ் ஞானயோ கத்தி னுலரன்
துரியஞா னத்தினைச் சோதி யார்களே."

சிவபுண்ணியத்தெளிவு அந - அச - வது

யாப்புகள்.

"முந்நூற் சடங்கு முடியா தோன்
முடித்தோன் வேத முழுதுணர்ந்தோன்
றன்னேர் வன்னி கோத்திரியெச்
சாவான் சத்திரயாகி
யிந்நூற் புகழ்வே தாந்தியிவ
ரிசைத்த முறையா யிரமதிகர்
தொன்னூல் வேதச் சிரப்பொருண்முத்
துரிய மகவாக் கியமதனின்."

"மதித்த தத்து வமசியந்து
லயவாக் கியத்தின் வாய்மைதன்னை
விரித்த விஞ்சை யார்கோடி
மறையோர் மேலாம் பசுபதிமுன்

துதித்த வோசைச் சிவர்க்கத்தி...
கருதும் * பொருண்மூன் றுணர்...
...பரம சிவனருளும்
...சிவயோ கிக்கிணையோ.

...வனை யறிதற்குத் தன்னை யறியவேண்டியதும், தன்னையறிதற்கு ஞான நேத்ரங் கிடைக்க வேண்டியது முறையா யிருத்தலினால், அந்த ஞான நேத்ரங் கிடைத்தற்கு இந்த யோகமன்றி வேறெவ்விதத்தாலுங் கூடாதென்று பூர்த்திகரமா யறியவேண்டியதன்றோ.

சகஜஷிவரம்.—எந்த விவகார சிந்தனையும் உள்ளே வராமல் முழு மனதையும் பிரம்ம ரந்தரத்திற் பெருக்கி (௩) வலக்கண் ணோக்கை சுத்த சைதன்ய ஞானவியாபக ஆத்மசித்த திருஷ்டிப்பிரகாச சொரூபாங்கிசம் எனவும், (௪) இடக்கண் ணோக்கை சுத்தசைதன்ய ஞானசாக்ஷி ஆத்மபுத்தி திருஷ்டிப்பிரகாச சொரூபாங்கிசம் எனவும், ௧௦-நிமிஷம் வரை கொண்டு திருஷ்டிப்பிரகாச பாவனா ஞானோபாசன தியானமாக இரண்டிரண்டு நிமிஷம் துவாதச ஸ்தலங்களிலு முறையே இறங்கி வரவேண்டும். அப்படி வரும்போழ்து உ) நடுவே ஞான திருஷ்டி தோற்றும். அப்போழுது மூன்றும் பிரம்மரந்தரத்தை யடையும். அவ்வவதரம் மூச்சுந் தானே யடங்கி விடும். இதனால், மனதை யடக்குவதற்காக உள்ளுக்குள் முட்பிரணவ ஜெபத்தோடு இரேசக பூரகஞ் செய்து ஸ்தம்பிக்கும் பிராண பந்தன அடையோகத்தை இங்கே செய்ய வேண்டிய தென்பதில்லை. ஏனெனில், பிராணனின் இயக்கத்தால் பூரண போத மசைந்து மனமாக விளையுந் தன்மை யுளவால் பிராணனைப் பந்திக்கின் மனமும், மனதைப் பந்திக்கிற் பிராணனு மடங்குந் தரமுள்ளது புநீதியன்றோ.

---

* பொருள் மூன்றென்றது பதி, பசு, பாசம்.

உதாகாரம்.

ஞானவாசிட்டம் உபசாந்திப் பிரகரணம்

ருரு - வது தொடர்பு.

"ஒருகைவா தனைமாய்ந் திடிற்சித்தந்
தோன்றாப் பவன மொடுங்கிவிடும்
பெருகைதீர் துகளந் தரத்துண்டோ
சொன்ன பிராண னசைவேது
மிகைவா ருள்ளத் தசைவதுவே
யதனாற் பிராண விசைத்தடைதான்
றகைசேர் மதிமான் களுக்கியல்பாய்த்
தப்பா தியற்றத் தக்கதுவே"

ஒன்றி னுறுதியாய்ச் சித்தநாடுந்தருணம், அத்தோடு பொறி புலன்களும் பிராணவாயுவும் ஒருங்கே கூடிநிற் பதை ஊகமுடையா ரறிவார்.

மேலிரண்டு நோக்குங் குண்டலிக்கு வந்தபோது, தாமசியாமல் அவைகளைக்கொண்டு நடுவிலுள்ள ௩ - வது திருஷ்டியை இங்கிப் பறக்குறடுபோற் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும். அந்த ௩ - வது திருஷ்டிக்கு சுத்த சைதன்ய ஞானநந்த ஆத்மனே திருஷ்டிப் பிரகாச சொரூபாங்கிசம் என்ப பெயராம். மனோ திருஷ்டியாகிய இதனை ஒரு நேரிய கம்பமென்றும், அதன உச்சி பிரம்மரந்தரத்திலும் அடி குண்டலியி லென்றுங் கொள்க அந்தக் குண்டலியில் துவாதச ஸ்தலங்களையும் பார்க்கிற திருஷ்டியும் புவன சராசரங்க ளனைத்து மிருக்கிறதாகக் கொண்டு இருவிழிகளின் பாவனை ஞானத்தினாலேயே மேற்படி மனோதிருஷ்டியைப் பிடித்துக்கொள்வ தென்றும், இருவிழிகளின கூர்மையே பற்றுக்குறடென்று மோர்க.

அவ்வாறு பிடித்துக்கொண்ட தன்மேல் மேலேயே றுவ தெவ்வகைத்தென்னில்;

[illegible] விவா முதலியன—மனோஞான செ[illegible] இறங்கிவந்த ஆத்மா ஆத்மஞான சொரூபமாய் ௧௨-வது [illegible]மாகிய (௧) மூலாதாரத்திலுள்ள குண்டலியிற் றானே பார்க்க அங்கே பிருதிவி அப்பு வாயு தேயு ஆகாய மென்னும் பூதபஞ்சகந்தோன்றும் அதில் ௨-நிமிஷந்தங்கி அந்த பூதாத்மகத்தை நீயாரென்று விசாரிக்க நானே ௧௨-வது பிரம்மமென்னும். அப்போது நீ பிரம்மத்தின் சாயையிலும் பன்னிரண்டாகார உன்காரியம் அசத்தியமே யென்று சொல்லி அதை ஜெயித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(௨) அதன்மேல், ௨-நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய் நாபி ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கே கொஞ்சநேரம் மௌனஞ் சாதித்து ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள இந்திரியாத்மகம் தோன்றும். அதில் ௨-நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே ௧௧-வது பிரம்மமென்னும். அதையு முன்னம்போல் நீயல்லவென்று ஜெயித்துக்கொள்ள வேண்டும்

(௩) அதன்மேல், ௨-நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய் ஹிருதய ஸ்தானத்தைக் குறுக வேண்டியது. அங்கேயும் மௌனஞ்சாதித்து ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள இராககோசாவஸ்தாத்மகம் தோன்றும். அதில் ௨-நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே ௧௦-வது பிரம்ம மென்னும். அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(௪) அதன்மேல், ௨-நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய்க் கண்ட ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது அங்கேயு மௌனஞ் சாதித்து ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள அந்தக்கரணாத்மகம் பிரசன்னமாம். அதில் ௨-நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே

க - வது பிரம்மமென்னும். அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(ரு) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மஞானசொரூபமாய் நாவின் மத்யஸ்தானத்தைக் குறுக வேண்டியது. அங்கேயு மௌனஞ்சாதித்து ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள திரிகுணாத்மகம் பிரசன்னமாம். அவண் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே அ - வது பிரம்ம மென்னும் அதையு முன்னம் போல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்

(சு) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில மஞானசொரூபமாய் நாசி ஸதானததைக் குறுகவேண்டியது. அங்கேயு மௌனஞ் சாதித்து ஆத்மஞான சொரூபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள திரிமலாத்மகம் தோன்றும். அவண் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே எ-வது பிரம்ம மென்னும அதையு முனபோல் ஜெயித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

(எ) அதனமேல், உ - நிமிஷத்தில் மஞான சொரூபமாய புருவமதய ஸதானததைக குறுகவேண்டியது. அங்கே ரம சாநத மௌனமாய ஆத்மஞான சொரூபமாய் பார்க்க அங்குள்ள பிந்தாத்மகம் தோன்றும். அவண் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே சு - வது பிரமமமெனனும இஃது.— பிரகிருதியின தாமதகுண அக்ஞானத்தின் ரூபமாகிய விடசேபம் ஆவரணம் என்ற மாயா சத்திகட்கு காரணமுமாம். அதையு முனனமபோல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்

(அ) அதன்மேல், உ - நிமிஷததில் மஞான சொரூபமாய் லலாடமத்ய ஸ்தானத்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்கு பரம சாந்தலயபோத மௌனமாய் ஆத்மஞான சொரூபமாயப் பார்க்க அங்குள்ள நாதாத்மகம் பிரசன்னமாம். அவண் உ - நிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று

விசாரிக்க நானே ௫ - வது பிரம்மமெனனும். அதையு முன்னும்போல் ஜெயித்துக் கொள்ளவேண்டும்

(௯) அதன்மேல், உ - கிமிஷத்தில் மனோஞான சொருபமாய் லலாட மத்ய ஸ்தானத்திற்குஞ் சற்று மேலே குறுக வேண்டியது. அங்஬ன் சாவசாந்த சாவலய போதா ஐக்ய சாவசூன்யாமாதர பந்தன மௌனமாய் ஆத்ம ஞான சொருபமாய்ப் பார்க்க அங்குள்ள கலாத்மகம் பிரசன்னமாம். அவன் உ - கிமிஷந்தங்கி நீ யாரென்று விசாரிகக நானே ௬ - வது பிரம்மமென்னும். இஃது.— ஒரு சேரம் ஒன்றை யிச்சித்தபின் மீண்டு மிச்சியா அறப ஆசையுடைத்து. அதையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக் கொளள வேண்டும.

(௧0) அதனமேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொருபமாய் மேற்சொனன ஸ்தானததுக்குஞ் சற்று மேலே குறுகவேண்டியது. அஙகு சாவ சாநத சாவலய போதா ஐகய சாவ வியாபகா ருமபித மௌனமாய ஆதம ஞான சொருபமாயப் பாாகக அஙகுள்ள தத்பராத்மகம் பிரசனனமாம். அவண உ - நிமிஷநதங்கி நீ யாரென்று விசாரிக்க நானே ௭ - வது பிரமமமெனனும. இஃது.— பிரபஞ்ச வேட்கையிற பொருந்தியும பொருநதாமலு முளளது. அதையு மேற பணிததபடி ஜெயிததுக கொளளவேண்டும.

(௧௧) அதனமேல, உ - நிமிஷததில் மனோ ஞான சொருபமாய் பிரம்மரநதரததுக்குங கீழேயுள்ள சிரசு மதயஸதானததைக் குறுக வேண்டியது. அங்஬ன சாவ சாநத சாவ லய போதா ஐகய சாவசாக்ஷியா மாத்ர ஸதம்பன மௌனமாய் ஆதம ஞான சொருபமாய்ப் பாாகக அங்குள்ள பராத்மகம் பிரசனனமாம். அங்கு நின்று உ - நிமிஷநதங்கி நீ யாரென்று விசாரிகக நானே ௮ - வது பிரமமமெனனும் இஃது.—பிரமவஸ்து தானே

அல்லவோ வென்னும் பிராந்தி யுடைதது. அத்தையு முன்னம்போல் ஜெயித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

(கஉ) அதன்மேல், உ - நிமிஷத்தில் மனோஞான சொரூபமாய் பிரம்ம ரந்தரந்தைக் குறுகவேண்டியது. அங்குள்ள பராத் பராத்மகத்தை ஆத்மஞான சொரூபமாய்த் தரிசித்து திரிபுட துவிதா ஐக்ய ஜீவன் முக்தி யானுபவ கைவல்ய மெய்தி உன்னில் நின்றுஞ் சுவரூப வித்தியாசமா யிருக்கிற நான் யாரென்று விசாரித்த போது 'நீ' ஜீவாத்மாவாக விருக்கிறாய் பரமாத்மாவாக யோக சமாதியைப் பொருந்தி,

சாவ ரகித சூன்யப் பிரம்மமயமும்,

சாவ ரகித சாவவியாபகப் பிரம்மமயமும்,

சாவ ரகித சாவ சாக்ஷிப் பிரம்மமயமும்,

சாவ ரகித அனுதி நிதய ததோ சதாபிரம்மாநந்த மயமும்,

ஆகி அதன்மேல் சுத்தப்பிரம்ம மயமாய் விளங்கக் கடவாய்' என்றும் அருள படும். அப்படி விளங்குவதே அடியி லதிசகும் பிரம்ம மயலக்ஷணமாகும். மேற்கூறிய வாறு பனனிருதலங்கடோறும் உ-உ-நிமிஷததில் மனோ ஞான சொரூப லக்ஷணமாய்ச் சென்றும, உ-உ-நிமிஷத்தில் அத்தலங்களிற் றங்கி ஆதமஞான சொரூ லக்ஷண மாய் நோக்கி மானதில்—.

அஷடோத்ர சகஸ்திர கமல துவாதச ந்த சோட சாநத அந்தரமநய உச்சப் பிரமாந்தரத்தில்,

அதிக வறுதியா யிருக்கவேண்டும் பிரம்மரநதரத்தின் மேலதான துவாதசாந்தம் மூடுதலில்லை. பெரும்பர வெளிதான். அங்கேயும் அனநதரமான அனேக பரமாகசியங்க ளுண்டு. அவைகளை யனுபவித தறிந்து கொள்ள லாம்.

இங்ஙனம் விவரணித்த கஉ - தலங்களில் க-உ-ங-ச-அ - வது தலங்களுடன் க - உ - தலங்களுக்கு நடுவே யுள்ள சுவாதிஷ்டானத்தையுஞ் சேர்த்து ஆறு தலங்களென்றும், அதற்கு மேலே கஉ-வது தலத்தைக் கூட்டி ஏழுதலமென்றுஞ் சுருக்கமாய்ச் சிலர் சொல்வது முண்டு.

இம்மட்டில் முக்தியிலக்கணமும், ஞான சிவராஜ யோகங் கூடுதற் குபாயமும், ஆத்மஞான பரோக்ஷ ஞானானுபவத்திற் கான சமாதி முறை முதலியன வும் மேற் கோளுடன் விவகரித்து முடிபுற விளக்கலா யிற்று. இனி பிரமமஞான அபரோக்ஷ ஞானானுபவத்தை விளக்கக் கடவேம்.

உ - வது

அபரோக்ஷஞானயோகானுபவம்.

மேற்பகர்ந்தபடி உச்சிப் பிரம்ம ரந்திரத்தில் உறுதி யாய் உ-நிமிஷமிருந்த பின்பு, ஒரு நிமிஷந் தத்துவச் சுவாளாக டாவம் ரேசக தியானஞ் செய்து சொல்லும் குண்டலிக் குவந்து, (க) மனோஞான சொரூப லக்ஷணமும், (உ) ஆத்மஞான சொரூப லக்ஷணமும் ஒன்றுபட்டு மந்திரத் தியா னமும் (ங) பிரம்மமய லக்ஷணமும் பரிபூரணமாய் மிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட திருஷ்டியில் மத்ய திருஷ்டி யுறுதியாகும். மூலாதாரமாதியாய பிரம்மரந்திர ங்களாக ஏழ்ய ஏகாதச ஸ்தலங்களிலுமுள்ள தத்து வங்களும் ஸ்வம் ஐக்ய ஸ்தம்பன பேர்நா வரும். மேற் படி தத்துவங்களின் சத்திகளான மந்திரங்களா யடியில் வணங்கப்படும். அவைகள் ஏறும்போழ்து உள்ளுக்குள் ளேயே ஜெபித்தால் ஐக்ய ஸ்தம்பனமாகிற தத்துவங்கள் லயம் ஸ்திதியைப் பொருந்தி முறையே ஒன்றிலொன்று ஒடுக்கமாகி நிற்கும். அப்பொழுது அவைகளைத் தன்னில் வேறல்ல வென்று ஐக்யங் கொள்ளவேண்டியது. இதுவே பிரம்மஞான அபரோக்ஷ ஞானானுபவம்.

தத்துவசுத்தி மந்த்ரம்.

க. பூதசுத்தி—ஓம் நமசிவாயநமஃ

உ. இந்திரிய சுத்தி—நம்.

ந. இராகத்வேஷ சுத்தி } மம் ஓம் ஆ - ஈ - ஊ - ஏ - ஓ சிவாயநமஃ

ச. அந்தாக்காணசுத்தி—ஓம் சிம் சிவயவசிநமஃ

ரு. திரிகுணசுத்தி—வம் சிவய வசிநமஃ

சு. திரிமலசுத்தி—சிவய வசி சிவாயநமஃ

எ. பிந்துமயசுத்தி—ஓம் சிவாய குருவேநமஃ

அ. நாதமயசுத்தி—ஹம் சிவ சிவ போற்றிநமஃ

கூ. கலாமயசுத்தி—ஹம் சிவ சிவ சிவா நமஸ்தே நம ஸது

கo. தத்பரமயசுத்தி —{ உ. - சிவ சிவ சிவ சிவா சிவ சிவ சிவ ஐக்யாாடபணம் கரோநமஃ

கக. பரமயசுத்தி — { ஆ, ஓம் சிவ சிவ பிரமம பிரமம சிவோஹம ஏக மேவாத்விதீயம தத்து வமசியகட.

இந்தப் பரமயசுத்தியிலுள்ள ஆ - எனனும அக்ஷரத்தை முதலில் ஆ வென்று கொஞ்சநேரம் ஜெபித்திருந்து மற்றதைப் பின்னே செவ்வையாய் ஜெபிக்குக. பனனிரண்டாவது தலத்தில பிரம்ம பிரம்ம சிவோஹம் சிவோஹம் சிவோஹம் சிவோஹம் என்று சொல்லுக.

"சிவம்" எனகிறபதம் கர்த்தவ்யம், மஙகளகர்ம, பரிசுத்த மோக்ஷம், சாவ வசித்துவம் என்று பொருள் படும்.

தத்துவசுத்திக்கு இவைகளுமாம்.

௧.	ஓம்	எ.	ஹம்.
௨.	ந.	அ.	ஷம்.
௩.	ம.	௯.	க்ஷம்.
௪	சி.	௧0.	ஓ.
௫.	வ.	௧௧.	ஔ.
௬	ய.	௧௨.	ஆ.

இவ்வளவையுந் தனித்தனி கொஞ்சநேரம் ஜெபித்திருக்குக

உணர்ததிய அபரோக்ஷஞான யோகானுபவம் மேற்கண்ட பிரகாரம் உறுதியானதின்மேல், விவரித்த இரண்டு திருஷ்டிகளையும் ஏகமாய்ப் பிரம்மரந்தரத்திற் சோக்கத் திரிகோணமாய்க் காணும். மனோஞானதிருஷ்டி நடுவே நிற்கும். அப்பால் மூன்றையும் ஓரே திருஷ்டியாய்க் கொண்டு, சுழிமுனைவாசி நாடிவழியாய்க் கொஞ்சமும் தாமசியாது அதோமுகத்தி லிறங்கும்போது, ஞானாகாச சொரூப (௩) பிரமமய லக்ஷணத்தைச் சுத்தப்பிரணவமந்த்ராமய மௌனநிலையாய் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி மத்யஸ்தானங்களில் தங்கவிடாமல் மூலகுண்டலிக்கு வந்தபின், அங்கேயிருந்து பிறவும் கும்பகவாசி நாடிவழியாயேற்றவேண்டும். அவ்வித மேற்றுவது.—பிரம்மரந்தர சிவசைதன்யத்தை விழுங்கத்தக்க ஒரு சாபபத்தைப் போல பலமாயேற்றவேண்டும். அதில் சைதன்யத்தைச் சாப்பம் விழுங்கிறதாக வாவது, சாப்பத்தைச் சைதன்யம் விழுங்கிறதாகவாவது கூடி பரமாத்மாவாகிய ஒரு ஞானாகாசமாய் போதத்தால் விளங்கி, ஒரு திகிரி ஏறியுமிறங்குவதும்போ லிருக்கத்தகும். இறங்குவதாற் சுத்தியும், ஏறுவதால் லயமுமாம.

இதனமேல், செவி விழி வாய் நாசியையுமுள்ள சிர சையே இல்லாததா யெண்ணுக. அதறகுப பதிலாய சர்வவியாபித சாக்ஷியாநந்த அந்தர்யாமித்வானு சூத பிர்ம்மக்ஞான சக்ராகிருதவட்ட நிருஷ்டிமயந் தைச் சோத்துககொள்க. அஃதே அவயவநாம மண்ட லாகார சக்ராகிருதவட்ட சுத்தப்பிர்ம்மாகாசம், அல் லது சர்வஸ்தான வியாபித சக்ராகிருதவட்ட பிர்ம் மக் ஞானாகாச மாகும

இங்கிசசயமானதன்மேல், தன்னுடைய பிர்ம்மக் ஞானசமாதி உலக முழுதுமாயப பிரகாசிக்கற்கு ஓம் பாரபர பரப்பிர்ம்ம பரமசிவத்தினுடைய தய வைக் கோரிக்கொள்ள வேண்டியது. எவ்வணமேல், தனது சிநதை பராகாசததினிறக தேவதா ஸதுதி செய் யவேண்டும் பிறவும், அதுவே தானாய் எக்காலுந தாரக மா யிருக்கவேண்டிய தனமைக்காக, * மஹாவாக்கிய ஸ்லோகததையுஞ் சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும்

இநத ஞான சிவராஜ யோகானுபூதிக்கு சஉ - விதப பெயாகளுண்டு

விவரம்.—

க ஜாக்ரப் பிரணவ யோகம்.

உ. சொற்பன நிராகார யோகம்.

ங. ஷுஷுப்தி ஓங்காரயோகம்.

ச. துரிய பிரம்ம ஞான கலாயோகம்.

ரு. துரியாதீத வாசியோகம்.

சா. உக்ரட பிரமம பாவனையோகம்.

எ. உக்ராதீத ஞானலக்ஷிய தியானயோகம்.

அ. { மௌனப பிரம்மஞான திருஷ்டி யோபாசன சிவராஜயோகம்

* இப்புத்தகக் கடைசியி லறிக

கூ. மௌனாதீத பரோக்ஷப் பிரம்மக்ஞான சிவயோகம்.

க0. சாந்த சாவசித்தி சொரூபயோகம்.

கக. சாந்தாதீத சாவசித்தி அம்சயோகம்.

கஉ. சாவ சாவ ஐக்யலயபோத ஏகசாக்ஷாத்கார மயயோகம் என்பவைகளாம்.

மேலே வகுத்திய ஆகாசம்.—(க) ஒரு சாவஞானய ஞாகாச மாத்திரம். அதாவது ஸ்தூல பார்வைக்குத் தோன்றுகிற (ஸ்தூலாகாசம்) மாயாகாசமுமல்ல, இருட்டாகாசமுமல்ல, வெளிச்சாகாசமுமல்ல. அஃது ஞானாகாசம். அஃது பிரமமாகாசம். அஃது சிதம்பரவெளி. இதற்கு யாதொரு வாணமுமில்லை. எல்லையுமில்லை. (உவமானம்) துவலியுமில்லை. அதுவே.—

(உ) சாவஞான வியாபகமாத்திரம்,

(ங) சுத்தஞான சாக்ஷிமாத்திரம்,

(ச) சாவ பரிசுத்தப் பிரமமக ஞானுருகதமாத்திரம் என்றுமாம்.

இந்த சதுர்விதமும் தனித்து தனித்துப் பல ஒன்றுதான். ஆனால், நான்குவகைப் பிரகாசமாத்திரமென்று

விவரம்.—

(க) தன்னிட்டுத்தும் மற்றும் கீழ்மேல் (நடு) நாடிபண்ணிய சமஸ்த வுலகங்களிலும் பரிபூரணமாய் நிறைந்துள்ள சர்வானுசூத வியாபிதா அந்தர்யாமித்வமயம்.

(உ) முழுதுஞ் சூன்யமானதாய எமக்குள்ள ஞானதிருஷ்டியாகிய அண்டபிண்ட மண்டலாகாச சர்வசூன்யாமய சுத்த ஸ்வயக்ஞான திருஷ்டிப்பிரகாசமாத்திரம். இதில் யாதொன்றைப் பார்க்கவாவது வைக்கவாவது பெற்றுக்கொள்ளவாவது தகா.

(௩) எங்கணு நிறைந்துள்ள போதமாகிய அண்ட பிண்ட சராசர சர்வமண்டலாகாரானுசூத சர்வ வியாபகமாத்ரம் இதில் மயிர் முனை நாட்டமுமிட மின்றி நிறைந்த பிரகாசமுமுண்டு.

(௪) எவ்விடத்தும வியாபகமான ஒரு வெளிச்சமா யுள்ள சர்வ அண்டபிண்ட சராசர மண்டலாகாரா னுசூத சர்வசாக்ஷியாத்ரம். இஃது மாயாசக்தியின காரியமாகிய பிரபஞ்ச வியாபாரங்க ளனைத்தையுஞ் சா க்ஷியா யிருந்து ஏக்ஷணிக்கத் தக்கதும, ஆத்மாக்களி லும் சிருஷ்டிகளிலும நடந்த நடக்கிற நடக்கப் போகிற காலத் திரயத்துக்குஞ் சாக்ஷியா யுள்ளதும், யாவத உல கங்களையுங் கண்டுபிடிக்க ஆவலுள்ள எல்லா ரகசியங்களை யும் வெளிப்படுத்த நிமித்தமாயுள்ளதும, இல்லதையும் உள்ளதையும அறிவிக்கத் தக்கதுமான அமல ஞானநத் தபபாரவை

இவ்வித ஞானகா யுள்ளது தானே,

(௫) ஆத்மாக்க ளெல்லாத்தும், சிருஷ்டி யல்லாத்தும், தனனிலேயிற்றனே மாயையெனப தில்லாமல விபுவா யெங்கு நிறைந்திருக்கிறதுமான திருஷ்டி ஒன்றுயிருக் கும். இத்தை அண்டபிண்ட சராசர சர்வமண்டலா கார சர்வாதித ஐக்யாமய சர்வானுசூத சதா அனுதி நித்யப் பிர்ம்மாநந்த மாத்ரம் என்றியமபப படும். மூலம்.— அதினுடைய எல்லா வட்டாகாரங்களினும் நித்யாநந்த தத்வஞான வட்டாகாரமாயிரா கிறதுமன்றி மாயையென்றும சிருஷ்டியென்றும் இருக்கற் கிடமில் லாமல் சர்வ அந்தர்யாமித்வ, சர்வ வியாபித, சர்வானு சூத, சர்வசாக்ஷி, சர்வாநந்தமய பிரம்மஞான சுப்ர மயமாய் பரமாத்மாவே நிறைந்து அழுத்தமா யிருந்து கொண் டிருக்கிறதா லென்றோர்க. இந்தப் பிரம்மக் ஞான திருஷ்டிடம் மேனிகழ்த்திய சதுர்வித திருஷ்டி யுஞ் சேர்ந்து ஐந்து ஞானதிருஷ்டி யென்றுட.

இவ்வைகளையும் ஒன்ருக வுள்கவேண்டுமே யன்றி, விகற்பமா யுள்கொணு. இதறகு, செவி - உடம்பு - நய னம் - வாய் நாசி என்ற ஐந்தாலு மறியப்படும் விஷ யங்கள் துண்டு துண்டேயாயினும், அறிந்த ஆதமா ஒன் ருகக் காணப்படுவதே சான்று. இன்னணம் ஒரேகாகூரி யான இரகசியததில் சாவ மாயா திருஷ்டிதரிசனங்களை உண்டென்று பாவித்தால் அவைகளினும் அஃது சம் பூரணமாய நிறைந்தே யிருக்கும். இஃது பிரதமத்தில் ஒரு எல்லைக குடபட்டது போன்றே தோறறும. துவை தம் ஒருங்கி அசங்க அதுவைதமாயின ஏகமாயிருக்கும். அதுவே சிவஞானதீபம். அந்தத தீபததைத தரிசிப் பதத தீாககதரிசனம். அத்தை விரும்பினோர் பிராந்தி மாயாகாசததை நீககி பிாமக்ஞாருகாசததை நீக கா திருக்கவேண்டும். எறறுககேல், அருமையாகிய இந் நாலை படிததும் வீண்காலங கழிநதோனுககு ஒன்றுங் கிடடா தொழிதல் போன்று அததை நீககினவருக்கும் பிாம்மக்ஞானங் கிட்டா. டேசிய பிாம்மக்ஞானத்துக் குள்ளேயே, அஃது பிாமமக்ஞானமாகும். ஏனைய ஆகா சம்.—மலாகாசமும், (மிருதை) பொய்யானது மாம். அஃது பூதங்காட்டிய போதும தெரிய வொட்டாது வஞ் சிக்கும்.

ஆதலொருடு (மரணம்) யுரிமாலின யானதின்பேரில் ஊாததலோக போகங்க ளாகிய சுவா க்க வாழ்வையா வது, தேவிதண்ட நரக யாதனையையாவது, அல்ல திர ண்டையு மாவது அளவுபபடி யனுபவிநதது மீணடும் நாம ரூப ஜடமெடுதத துழலா திறபுதறகு ஹேதுவாகிய அனு த்த அநுசிதசகித பிரபஞ்ச வெளிநோககைப போக்கி அனுரதமும் உண்ணேக்காகவே சர்வோபாதி சூன்ய சம ஷடியாநந்த சகித சிவ அருளவசத்தாய் ஞேயத தமுந்தி மேனிகழ்த்திய சிவஞானதீப கைவல்யானுபவத்தை இஞ்

ஞான்றே கைக்கொண்டு விமல விதேக முக்தியை விவேகிக ளெவ்வருஞ் சம்பூரணமா யெய்தி யுய்வார்களாக. அமல சமாதி கூடுதற் கரிதாயின், அருளிலே யழுந்தி நின்றேனு முய்வார்களாக, அஃதுங் கூடாதாயின, பூதி முதல் நாத பரியந்தம் பொய்யென் றுணர்ந்து நீங்கித் தன்னைத் தரிசித்துத தானும் அருளு நிற்குந் தரமறிந்து அருளே நாவாக தாரக மந்தரமாகிய முக்தி பஞ்சாக்ஷரத்தையேனும், ஷடாக்ஷரத்தையேனும ஜெபியாமல் ஜெபித்துய்வார்களாக. அஃதும கூடாதாயின, ஞானநூலோதியுஞ் சிந்தித்தும் உட்பூஜையாகிய அந்தரியாகம் புரிந்துய்வார்களாக

சிவஞானதீபம் முற்றிறறு.

சிவஞானதேசிகன திருவடிவாழ்க.

ஓம் தத் சத்.

இந்நூ னிச்சயார்த்தத்தி னிணறும் யாதொரு சந்தேக விபரீதத்தைத் தெளிந்து கொளற்கு ௬௨ - வியாசங்களாய் குருசிஷ்ய சம்வாத க000 - கேள்வி யுத்தரங்களா யள்ள சிவஞானதேசிகத்தைப் பார்க்கக் கடவது.

MAHAMAHOPADHYAYA
...NATHA IYER LIBRARY